Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СУБОТА 10 січня 2004 року

№ 4 (3254)

ФОТОФАКТ

Фото Євгена КОЛЕСНИКА (УНІАН).

На центральній площі Переяслава-Хмельницького біля пам'ятника Возз'єднання України з Росією відбувся мітинг, присвячений 350-й річниці Переяславської Ради.

(Продовження теми читайте на 4-й стор.).

ГІРСЬКОЛИЖНА МЕККА

Кращими від гір можуть бути лише гори. Зимові. Якщо літні Карпати ваблять романтиків прохолодою пралісів і дзюркотінням струмочків, то нині вони, зодягнувши снігові шоломи, стали улюбленим місцем відпочинку для гірськолижної братії. Гарна прикмета: ті, хто обожнює цей вид спорту, тяжіють саме до Карпат. Навіть попри те, що, скажімо, в Татрах і сервіс кращий, і витяги комфортніші...

(Закінчення на 6-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

СВЯТКУЄМО

Галерея, музей і сад

У Прилуках, на Чернігівщині, на різдвяні свята справила новосілля міська дитяча бібліотека. У просторому двоповерховому приміщенні розмістилися не лише 50 тисяч книжок, а й картинна галерея, музей укладача першого словника української мови Павла Білецького-Носенка. Книгозбірня має також чудовий зимовий сад і зал для проведення масових заходів.

Майже 80 років дитяча бібліотека тулилася у пристосованих аварійних приміщеннях, **повідомляє наш власний кореспондент Сергій ПАВЛЕНКО**.

Нехай будуть феєрверки

Початок нового року для житомирян особливий. Від гуркоту не петард та феєрверків, а смертоносних мін і снарядів двигтіло місто 60 років тому: з Житомира наші війська вигнали фашистів у ніч під 1944 рік. Уже за кілька днів після визволення обласного центру від фашистів, коли ще й трамвай не ходив, театр запросив житомирян на виставу — ставили «Наталку Полтавку».

Тож нинішній сезон мистецький колектив вважає особливим: у репертуарі одразу тридцять творів. Ще ніколи не було стільки! А своєрідні підсумки жителі міста підбили ще під завісу старого року. Насамперед, обрали «Міс Житомир», не забули про ветеранів — учасників визвольної операції, вшанували лауреатів щорічного конкурсу «Срібна вежа» (срібло — символ чистоти, а вежа — кар'єрного зростання). Хвилювань вистачало, бо на тридцять порцелянових статуеток, якими відзначено здобутки обдарованої молоді, було 250 претендентів, приміщенних, **повідомляє наш власний кореспондент Олексій КАВУН**.

ОФІЦІЙНО

Співчуття від голови парламенту

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин направив телеграми-співчуття голові Сенату Французької Республіки Крістіану Понселе і голові Національних Зборів Французької Республіки Жану-Луї Дебре з приводу загибелі громадян Франції в авіакатастрофі поблизу єгипетського міста Шарм-ель-Шейх минулої суботи. Про це повідомило **Інформаційне управління апарату Верховної Ради**. У телеграмах Голови ВР йдеться: «В Україні з глибоким сумом сприйняли звістку про загибель громадян Франції в результаті жахливої авіакатастрофи, що сталася поблизу єгипетського міста Шарм-ель-Шейх. Від імені парламентаріїв та всього народу України висловлюю щирі співчуття сім'ям і рідним загиблих».

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Анна Хромі (нар. у 1940 р.)

Клоун (1982 р.)

Олія.

У НОМЕР

Енергетичне сонце для Умані

Нову розподільчу підстанцію ВАТ «Черкасиобленерго» введено в експлуатацію в Умані. Масштабну аварію, котра три роки тому погасила потужне джерело електроструму і змусила вісім районів області жити на напівголодному «енергопайку», ліквідовано. Відбудова енергетичного господарства, встановлення нового обладнання обійшлися акціонерному товариству більш як у 15 мільйонів гривень. Однак, щоб забезпечити гарантоване постачання електроенергії для «уманського куща», потрібно збудувати другу, дублюючу підстанцію, **повідомляє наш власний кореспондент Лідія ТИТАРЕНКО**.

На французькій марці — Михайло Чекман

Департамент поштової служби Франції випустив марку «Михайло Чекман» із зображенням першого міського голови Хмельницького. Незадовго до своєї загибелі Михайло Костянтинович побував у цій країні в рамках міжнародної програми асоціації «Нормандія—Україна». Тут він зустрівся з мерами десяти міст, підписав низку угод про співробітництво. За пропозицією екс-прем'єр-міністра Франції французькі поштовики випустили сувенірну марку із зображенням українця. Вона одразу стала раритетною, **повідомляє наш власний кореспондент Ірина КОЗАК**.

Стабільність — запорука успіху

У найближчі п'ять років у реконструкцію ВАТ «Металургійний комбінат «Азовсталь» заплановано інвестувати більш як 3,5 мільярда гривень. Джерелом інвестицій стануть власні кошти комбінату та кредитні ресурси. Нарівні з банківським кредитуванням вивчають альтернативні схеми фінансування, такі, як лізинг та облігаційна позика.

Рік, що завершився, був вдалим для більшості підрозділів підприємства. Вже в листопаді доменники виплавили чотири мільйони тонн чавуну, хоча раніше такого показника не досягали за весь рік. На рубіж у 3,8 мільйона тонн сталі вийшов конвертерний цех. А в липні відбулася презентація першої в СНД труби із сталі категорії міцності X80 виробництва «Азовсталі». Завдяки стабільній роботі підприємства виконується чимало загальноміських програм, **повідомляє наш власний кореспондент Ліна КУЩ**.

«Мобільні» інваліди

Мобільний телефон і стартовий пакет на 300 гривень отримав у подарунок до Нового року від Маневицької райдержадміністрації 90-річний інвалід Великої Вітчизняної війни з села Колодії Варфоломій Нікітчук. Такий самий сюрприз чекав і на 77-річного інваліда війни із села Рудка цього ж району Антона Крищука. Ініціативу Маневицького району підтримали райдержадміністрації Луцького та Гороховського районів, які закупили і в найближчі дні передадуть інвалідам війни відповідно 15 і 10 мобільників.

«Мобілізація» інвалідів, переконаний директор Волинської дирекції ВАТ «Укртелеком» Володимир Кошлатий — не данина моді, а необхідність. Адже більшість з них живе далеко від наявних мереж телефонного зв'язку, **повідомляє наш власний кореспондент Микола ЯКИМЕНКО**.

А створили кооператив...

У селі Зелений Гай Жовтневого району введено в дію газопровід високого тиску довжиною 6,7 км. Із завершенням його будівництва близько 200 сільських будинків отримають газ. Жителі створили кооператив для фінансування розведення газопроводу по домівках і вже зібрали 72 тисячі гривень. Усього торік у Жовтневому районі Миколаївської області введено в експлуатацію 50 км газопроводів високого, середнього і низького тиску. Із 44 населених пунктів району газ проведено у 23-х. У 2004 році планується підключити до газу ще сім сіл, **повідомляє наш власний кореспондент Олена ІВАШКО**.

■ За досвідом до США із Севастополя вирушила група офіцерів ВМСУ. Протягом тижня військові моряки України знайомитимуться зі специфікою роботи заокеанських колег в організації пошуково-рятувальних підрозділів. Українська делегація відвідає центр військово-морської бази Норфолк, школу з підготовки фахівців-рятувальників ВМС США в Каліфорнії. Під час ділової поїздки, зокрема, обговорюватимуть план заходів довготривалої програми співробітництва споріднених флотських підрозділів військових відомств України і США, **повідомляє наш власний кореспондент Світлана КАЛИНОВСЬКА**.

■ Після майже семирічного економічного застою почала працювати єдина на Сумщині шпагатна фабрика. А в селі Шатрище після такого самого «летаргічного» сну прокинувся цегельний завод. Більш як тисяча ямпільців тепер зможуть користуватися газом, який нещодавно з'явився в їхніх помешканнях. Поступове зростання добробуту населення дало можливість відновити роботу семи і відкрити чотири нові магазини на селі. Торік представники місцевого малого та середнього бізнесу створили майже півтори тисячі додаткових робочих місць, **повідомляє наш власний кореспондент Владислав ЖМУРКОВ**.

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

Відновлено електропостачання всіх 88 населених пунктів, знеструмлених через негоду

Важка дорога до себе

ЮВІЛЕЙ

Сьогодні першому всенародно обраному Президентові України Леонідові Кравчуку виповнюється 70 років.

Не приховуватиму: мені завжди імпонував Леонід Кравчук — як державний діяч і політик. Можливо, саме тому важко писати про нього.

З другого боку, його життя ніби постійно на видноті, однак він і досі продовжує дивувати не тільки журналістів, а й політологів. Понад те, його позиція стає часом одкровенням і навіть для однопартійців — соціал-демократів об'єднаних.

Водночас постать Леоніда Кравчука настільки суперечлива, що лише окремі політики та журналісти не дозволяли собі «кидати каміння» на його адресу. Однак, як сказав Сергій Єсенін, «велике бачиться на віддалі». Ось лише кілька епізодів з його життя, про які поки що не говорять вголос.

Скажімо, дехто з нинішніх народних депутатів міг би розповісти, що 1990 року тодішній секретар ЦК КПУ з ідеології покликав їх до себе у кабінет після того, як Центральний Комітет рекомендував первинним організаціям виключити їх із КПРС, і сказав:

— Хлопці, не чекайте, доки вас виключать, подайте заяви про вихід із партії самі, і вас внесуть на руках до Верховної Ради.

Вони могли б розповісти, як 1992 року, після нелегких переговорів про долю уряду Вітольда Фокіна, відмовилися підтримати кандидатуру тодішнього прем'єра, і Леонід Кравчук їм сказав:

— Коли вам було тяжко, я вас підтримав, а ви мене сьогодні зрадили.

Напевне, могли б, але не захочуть, бо правду розповісти дуже тяжко. Особливо про себе.

Однак, хоч як там було, Україна за часів президентства Леоніда Кравчука з честю пройшла всі випробування.

Сьогодні мало хто пам'ятає, що нинішня російська армія, яка й досі перебуває у Придністров'ї, була у підпорядкуванні Одеського військового округу. І, якби її вчасно не передали Росії, то Україну могли звинуватити в агресії проти маленької Молдови. Тим паче що саме в той період — березень 1992 року — тривало формування національних Збройних Сил.

Завдяки мудрості та виваженості Леоніда Кравчука вдалося розв'язати і «кримський вузол», який у 1991 році намагався зав'язати на шиї України тодішній Центр. «Нарив» зрештою вдалося вилікувати 1994 року, хоча гарячі голови висаджували «десант» на кримській землі ще 1992-го, не думаючи про наслідки свого «походу».

Сьогодні, напевне, ніхто не захоче розказати правду про президентські вибори 1994 року. Однак відомо, що уже тоді були порушення законодавства, які вплинули на підсумок перегонів. Леонідові Кравчуку пропонували оскаржити результати, однак той категорично відмовився це робити. І Україна — перша з пострадянських республік — показала приклад цивілізованої передачі влади одного Президента іншому.

Цікаво, що на останній прес-конференції у ролі глави держави Леонід Кравчук сказав моїм колегам, що вони, які скаржилися на відсутність в Україні свободи слова під час його президентства, ще відчують на собі справжню силу цензури. Але чи пам'ятають ці слова ті, хто «воював» тоді й нині «воює» за свободу слова?

Власне, кожен крок Леоніда Кравчука, у тому числі й обрання його 1994 року народним депутатом, розглядався під мікроскопом і викликав суперечливі оцінки політиків.

Я свідомо оминув те, що відбулося у Біловезькій Пущі. Зверну увагу лише на таке. Через 280 років після Переяславської Ради на Волині народилася людина, якій доля надала можливість поставити крапку в 300-літній історії Російської імперії. Цікаво, що Біловезька Пуща сусідить з Волинню. Збіг обставин чи все-таки закономірність?

«У всякого своя доля і свій шлях широкий», — писав Тарас Шевченко. Не в кожного вистачає мужності знайти свій шлях. І не тільки знайти, а і з честю його пройти. Леонід Кравчук його пройшов.

Володимир КОРОЛЮК.

ФОТОФАКТ

Чи не найбільше колядників та щедрувальників цього року в Адама Яхієва — президента ВАТ «Адамс», що в Кам'янці-Подільському на Хмельниччині. Усім приємно вітати керівника підприємства, яке отримало «Золоту торгову марку України».

На знімку: Адам Яхієв **(у центрі)** з гостями із села Велика Слобода — підрозділу ВАТ.

Фото Віри ШПИЛЬОВОЇ.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

І Бабичівка дочекалася...

Фото Михайла П'ЄХА.

Народний депутат України Віктор Развадовський запалив факел, що ознаменував завершення будівництва газопроводу до села Бабичівки. Населений пункт розташований у Червоноармійському районі, який був на Житомирщині єдиним, де мешканці не могли користуватися природним газом. Після того, як сюди із заселеної чорнобильськими переселенцями Василівки проклали більш як 11 кілометрів газопроводу і спорудили газорозподільчу станцію, відкрилася перспектива газифікації двох десятків сіл і самого Червоноармійська.

Спроби газифікувати район були в 1987, 1997 і в 1999 роках. Та коли доходило до діла, з'ясовувалося, що на цей об'єкт бракувало грошей.

Довелося б жителям району чекати ще довго, якби не «пробивний» характер народного обранця Развадовського. Справа зрушила з місця після його депутатських запитів до Кабінету Міністрів України, звернень разом з головою облдержадміністрації до Президента. А закипіла робота на будові, коли на початку минулого року парламентарій разом з головою Червоноармійської райдержадміністрації Францом Маліновським зустрівся з керівництвом НАК «Нафтогаз України».

Блакитне паливо в район подано, незабаром газ піде далі. А газифікація осель проводитиметься за кошти селян. Це недешево, але в Бабичівці ще до офіційного відкриття газопроводу надійшло 65 заяв. Двом ветеранам війни газобудівники зробили новорічно-різдвяний подарунок — провели газ безплатно. А 80-річному Анаnію Файдюку Віктор Развадовський компенсував і витрати за плиту.

До речі, за роки депутатської діяльності Віктор Развадовський допоміг у газифікації вулиць жителям Мирополя Романівського, Вільшанки Чуднівського, Стрижівки Любарського та інших населених пунктів свого 69-го округу.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

На знімку: Віктор Развадовський дякує газобудівникам за сумлінну роботу.

ФОТОФАКТ

Народний депутат України Владислав Атрошенко («Наша Україна») на прес-конференції у Чернігові висловився за співпрацю фракцій більшості та опозиції, наголосивши, що не варто нагнітати конфронтацію у Верховній Раді, а слід шукати зважені спільні рішення. На його думку, політичну реформу слід робити, починаючи з 2006 року, коли буде обрано народних депутатів України на пропорційній основі.

На знімку: народний депутат України Владислав Атрошенко під час прес-конференції.

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

У ФРАКЦІЯХ І ГРУПАХ ВР

«Трудовики» наполягатимуть на своїй квоті в уряді

Парламентська фракція політичних партій Промисловців і підприємців України та «Трудова Україна» рекомендуватиме на посаду міністра економіки та з питань європейської інтеграції України Миколу Деркача — нині Надзвичайного та Повноважного Посла України у Литовській Республіці.

Як повідомив лідер фракції ППУ і «Трудова Україна» Ігор Шаров, «трудовики» рекомендуватимуть Прем'єр-міністру України Віктору Януковичу порушити перед Президентом України Леонідом Кучмою питання про призначення на посаду міністра економіки та євроінтеграції Миколи Деркача відповідно до статті 114 Конституції України. Посада міністра економіки у відповідності до Політичної угоди між Кабінетом Міністрів та депутатською більшістю є квотою фракції ППУ і «Трудова Україна» в коаліційному уряді. І. Шаров відзначив, що, на думку фракції, Микола Деркач «має відповідну фахову підготовку, достатній практичний досвід управлінської діяльності в органах виконавчої влади та місцевого самоврядування і хороші організаторські здібності».

ІНІЦІАТИВИ

По допомогу до молодіжного центру

У Луганську розпочав роботу обласний молодіжний центр праці. У перші дні нового року його співробітники працюють над створенням бази даних про наявність вільних робочих місць на підприємствах свого регіону, а також збором інформації про фронт робіт для студентських трудових загонів у період літніх канікул в інших областях України. Крім того, у центрі можна буде одержати інформацію про можливість продовження освіти, діяльності молодіжних організацій і головне — отримати допомогу у створенні молодіжних підприємств та організації стажування чи роботи за кордоном.

Алла АНТИПОВА.

ФОТОФАКТ

У Полтаві відбулася презентація книги Лідії Віцені «Життя, що стало долею» — про Героя України, заслуженого працівника сільського господарства Семена Антонця.

Фото Павла ЗДОРОВИЛА (Укрінформ).

АКТУАЛЬНО

Ревізують землевласників

Комісія на чолі з секретарем Ради національної безпеки і оборони України Володимиром Радченком перевіряє дотримання законності при наділенні і використанні земель у Криму. Під час ревізії буде вироблено рекомендації, які можуть стати основою для внесення змін до чинного законодавства.

— Ми не ставимо за мету «накопати компромату» на конкретних людей, — заявив В. Радченко. — Наше завдання — вивести проблему в площину практичного її розв'язання.

До складу комісії, зокрема, входить робоча група, що займається проблематикою самозахоплень і питанням наділення землею репатріантів. Фахівці стверджують: самовільні захоплення становлять 60 відсотків порушень законодавства у сфері землекористування на півострові. Особливу увагу приділятимуть також відомчим оздоровницям-пільговикам. За даними кримського уряду, сума прибутків, що випадають з бюджету автономії у зв'язку з наявними пільгами на землекористування, щороку становить майже 112 мільйонів гривень.

Віктор ХОМЕНКО.

ВИДАННЯ

«Учителю, хто ми?»

Видано нову збірку відомого українського поета Дмитра Креміня. Книжка «Синопсис» із поетичної серії «Зона Овідія» видана завдяки допомозі народних депутатів України Олексія Козаченка та Богдана Губського, Фонду інтелектуальної співпраці «Україна—XXI століття». Ідея створення такої поетичної серії належить президентові асоціації українських письменників Тарасові Федюку.

Овідій творив у Давньому Римі, потім був висланий у глуху провінцію, на південь нинішньої України. Отже, ідея серії — довести, що для визнання необов'язково жити в центрі світу. «Хоч би де жив поет, якщо він не прах із чобіт, він ніде не загубиться», — вважає Дмитро Кремінь. Тому й потрапив до своєрідної зони Овідія. Поезії, що ввійшли до збірки, написані у мандрівно-ностальгійному настрої. Вони пронизані темою пошуку в загальнофілософському розумінні і поняттям пошуку кращої землі, долі, істини. Український степ, козацьке минуле, еллінський дух Причорномор'я постають перед читачем з першого рядка збірки. Перлини півдня — Кінбурн, Березань, Ольвія, Тендра — надихають автора. Його роздуми та міркування відбилися у трьох симфоніях «Золота ліхтарня», «Сад», «Чорна меса» та в півсотні віршів. У творах Креміня часті запитання: «Учителю, хто ми?», «Що буде з Україною і з нами?» або таке: «Хто і коли нас купив за п'ятак у моменті зневіри і відчаю?». Поет не дає відповідей, він сподівається, що кожен знайде свою...

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

СПОРТ

«Золотий гол» Шацьких

Міні-футбол. Завершився клубний турнір київського «Динамо». Результати першого дня і склади всіх учасників ми подавали в попередньому числі газети.

Другий ігровий день приніс такі результати: **українці — легіонери-2. 2:1** (Мілевський, Ситник — Рінкон). **Легіонери — «Динамо-2». 8:1** (Чернат — 2, Белькевич — 2, Шацьких — 2, Огненович, Леко — Кіцута). **Українці — «Динамо-2». 2:3** (Несмачний — 2 — Самборський, Денніс, Бровкін). **Легіонери — легіонери-2. 5:4** (Шацьких, Леко, Огненович, Гіоане, Гавранчич — Клебер — 2, Яценко, Воробей).

Після цього легіонери та українці набрали по шість очок, легіонери-2 і «Динамо-2» — по три. **Отже, для виявлення переможця потрібен був додатковий матч, в якому зустрілися українці з легіонерами. Останні виграли — 1:0 (правило «золотого гола»). Шацьких, 2-га хвилина.**

Легіонери (тренер Олег Кузнецов): Рева, Леко, Гіоане, Шацьких, Белькевич, Гавранчич (стартовий склад); Саблич, Чернат, Верпаковскіс, Огненович, Амісулашвілі.

Українці (Анатолій Дем'яненко): Шовковський, Несмачний, Мілевський, Алієв, Головко, Онищенко; Гусін, Дмитрулін, Мелащенко, Ситник.

Календар складуть у Києві

Футбол. Як повідомила прес-служба ФФУ, 29—31 січня в Києві зберуться керівники федерацій футболу Туреччини, Данії, Греції, Казахстану, Албанії, Грузії та України, щоб укласти календар у своїй групі відбіркового циклу чемпіонату світу-2006. Якщо не буде досягнуто домовленості, календар визначатиме сліпий жереб ФІФА.

Не програли й у меншості

Туреччина. Міжнародний юнацький турнір «International Youth Football Tournament Aegean Cup 2004». Збірна України після перемоги над Нідерландами (2:0) зіграла внічию з командою Франції (0:0). До речі, наші грали тайм у меншості — перед перервою арбітр вилучив з поля Андрія Малюка. Наступний суперник нашої команди — збірна Бельгії.

ФОТОФАКТ

Ювілейний прохідницький комбайн відвантажив Новокраматорський машинобудівний завод. Машину відправлено на шахту «Білоріченська» державного підприємства «Луганськвугілля», де вже працює один новокраматорський комбайн.

Фото прес-служби НКМЗ.

Королівський дарунок від голови...

Найщедріший новорічний дарунок для сумчан — чотири автомобілі «УАЗ» — отримали працівники міської станції «швидкої допомоги». У ролі Діда Мороза цього разу виступив міський голова Володимир Омельченко. Придбані за кошти місцевого бюджету нові транспортні засоби значно поліпшать роботу хронічно «хворої» сумської медичної рятувальної служби, яка до цього часу мала у своєму розпорядженні лише половину потрібних автомобілів. Загалом у переддень Нового року міські лікарні обласного центру поповнилися вісьмома автомашинами з червоними хрестами.

Владислав ЖМУРКОВ.

... і «Власного дому»

Торік обсяги кредитів, наданих молодим сім'ям за регіональною програмою «Власний дім», на Луганщині збільшились утричі. На зведення власних будинків на селі видано понад 200 тисяч гривень. Крім того, 650 сільських сімей отримали пільгові кредити на суму 2,43 мільйона гривень для газифікації.

Алла АНТИПОВА.

НАМІРИ

Контракт на 16 мільйонів

До його виконання приступили запорізькі трансформаторобудівники. До кінця 2005 року акціонерне товариство «Запоріжтрансформатор» має постачити устаткування для двох блоків електростанції, що будується в Єгипті. Один з найбільших за останні роки тендерів на постачання електроустаткування підприємство виграло в консорціумі з австрійськими партнерами.

Олександр АБЛІЦОВ.

Притулок для бізнесменів

ЩОСЬ НОВЕНЬКЕ?

У Миколаєві відкрито Будинок підприємця. Тут вони зможуть одержати кваліфіковані і, головне, безплатні консультації з юридичних і фінансових питань, а також скористатися послугами Ресурсного центру та Інтернет-клубу, де встановлено 15 комп'ютерів. Інтернет-клуб пропонує не тільки ознайомитися з необхідною інформацією, а й планує створити єдину електронну базу товарів та послуг у регіоні. Як сказав на відкритті Будинку підприємця заступник голови Асоціації громадських організацій підприємців Олексій Кочубей, «з'явилася територія, де ми зможемо зустрітися, обговорити різні питання, посперечатися і — повчитися».

Будинок підприємця дав притулок і новому журналу «Територія бізнесу» — спеціалізованому виданню для підприємців та керівників місцевих органів виконавчої влади, в обов'язки яких входить робота з представниками малого і середнього бізнесу.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

По медичну допомогу — до... дільничного

АКТУАЛЬНО

Тече кран? Потрібна зеленка? До міліції! Тут допоможуть вам у будь-який час.

Будинок швидкої міліцейської допомоги з'явиться нинішнього року у найбільшому «спальному» мікрорайоні Херсона — Таврійському. У ньому буде три відділи, де кожен мешканець зможе отримати медичні та рятувальні засоби (від протигазу до надувних гумових човнів). Міліція допоможе й тим, у кого раптом серед ночі потече кран — тут нададуть необхідні слюсарні інструменти. Порядкуватимуть у будинку дільничні інспектори.

До речі, 2004-й оголошено роком спецтехніки. За рахунок оснащення засобами зв'язку, транспортом, оргтехнікою міліція має компенсувати істотне скорочення чисельності своїх лав. Так, Херсонщина стане випробувальним «полігоном» для нової моделі мікроавтобуса ЛуАЗ. Він проходитиме «обкатку» на степових дорогах області, «збираючи» для виробника усі зауваження та пропозиції від дільничних інспекторів, для яких і призначається нова машина.

Алла БРУСИЛОВА.

ПРИДБАННЯ

Усім миром на томограф

Суперсучасний рентгенівський спіральний комп'ютерний томограф, яких є лише декілька в Україні, тепер матиме й Івано-Франківська обласна клінічна лікарня. Коштує він чотири мільйони гривень, але медики стверджують, що він того вартий. Можливості нового апарата удесятеро вищі, ніж старого, який служить медичному закладові 12 років. На придбання томографа кошти виділили всі райони.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Теплотерапія

Коли на зимові свята малеча залишається без мами й тата далеко від дому — то біда. А якщо в цей час доводиться ще й бути в лікарні — то несправедливо вдвічі. Але ж подарунки від Діда Мороза ще ніхто не відміняв. У цьому переконує культурно-благодійна акція «Новорічні та Різдвяні свята дітям Чорнобиля-2004». Вона відбулася у Київській міській клінічній лікарні №1. Організували свято громадське об'єднання «Союз Чорнобиль України» і «Український Християнський благодійний фонд «Єдність».

При вході до концертної зали дітям вручали солодощі. У самій залі спочатку було досить зимно, тож і глядачі мали настрій прохолодний. Але від пісень симпатичних студенток Юлії Безуглої (**на знімку внизу ліворуч**) та Аліни Поліщук атмосфера теплішала. Ну а коли за піаніно сів співак і композитор Володимир Ярцев, байдужих не лишилося. Хворі навіть танцювали і підспівували разом із лікарями.

Але лікарня є лікарня, тому не всі змогли прийти на свято. До лежачих хворих у палати завітали головна медична сестра Лариса Варнавська і заступник головного лікаря Анатолій Столяренко. Без подарунків ніхто не залишився, і сяючі оченята малечі переконували: якщо дорослі і тут змогли створити казку, все буде добре.

Анастасія СИРОТКІНА.
Фото автора.

АНОМАЛІЇ

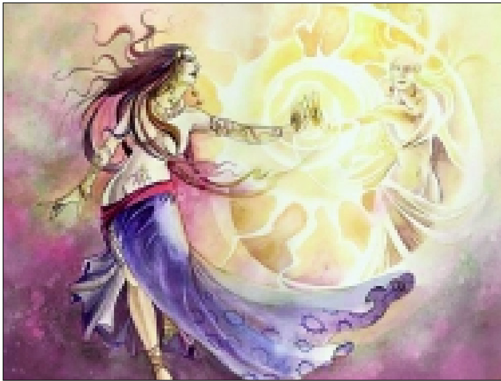
Себе, як у дзеркалі, бачу

Минуле свято, відповідно до багатовікової традиції, пов'язане з численними магічними обрядами, зміст яких здебільшого залежить від бажання придивитися до невиразного серпанку ірреального. Одне з поширених святкових ворожінь як інструмент використовує звичний у своїй повсякденності, проте збуджуючий уяву предмет. Дзеркало. Його властивості — і суто оптичні, і психологічні (чого варта тільки можливість подивитися на себе «чужими» очима) — породили неймовірну кількість повір'їв і чуток. З ним пов'язані й деякі воістину містичні історії...

Ця дивна подія відбулася у Франції порівняно недавно — в 1997 році. Років п'ятсот назад, у розпалі боротьби з відьмами вона, може, була б і доречна, але закінчувалося XX століття — мабуть, найраціоналістичніше.

А з погляду раціоналізму події мали вигляд принаймні дивний: торговці антикваріатом звернулися до представників преси з проханням попередити шанувальників старовини, щоб ті в жодному разі не купували дзеркало, на рамі якого написано «Луї Арпо, 1743 рік». Запевняли, що за довгу історію свого існування, переходячи від одного власника до іншого, це дзеркало стало причиною загибелі щонайменше 38 осіб.

Річ у тім, що горезвісне дзеркало зникло. До цього воно зберігалося на складі речових доказів, бо «стало причиною загибелі» двох людей у 1910 році. Через 87 років хтось проник на склад і викрав деякі речі, зокрема й дзеркало. Ліга антикварів вирішила, що злодій спробує продати його, і доклала зусиль до того, щоб «потенційні покупці були обережні й одразу зв'язалися з владою».

Свого часу про механізм цих «дзеркальних» убивств висловлювалися різні припущення. Хтось вважав, що крововилив у мозок дзеркало Луї Арпо провокує, відбиваючи певним чином промені світла. Хтось говорив, що цьому сприяє закладена або накопичена дзеркалом негативна енергетика. А хтось узагалі заявляв, що це магічне дзеркало —вирва, яка затягує душі в потойбічний світ. Єдиної думки як не було, так і нема. Тим паче що після пропажі дзеркала-вбивці розгадати його таємницю стало ще важче. Але спроби пояснити причини загадкових смертей тривають.

Згадують, що дзеркало, неначе магніт, здатне притягати й осаджувати на своїй поверхні отруйні випари. Зокрема, в цьому був переконаний знаменитий містик і лікар середньовіччя Парацельс. А італійський філософ Кампанелла, розмірковуючи на цю тему, намалював досить похмуру, якщо не сказати страшну, картину: «Старі жінки, що більше не носять крові, подивившись у дзеркало, виявляють, що воно помутніло, бо краплі вологи від їхнього важкого подиху пристають до холодного і ясного скла і конденсуються. А тканина, на яку потрапила їхня слина, починає гнисти. Якщо ж зі старою жінкою спатиме дитина, то її дні будуть коротшати, а старої — подовжуватися, тож дитя загине».

Через сто років це саме питання активно обговорювали французькі вчені. Так, в одному з актів Паризької академії наук за 1739 рік можна прочитати таке: «Коли одна стара жінка наближалася до геть чистого дзеркала і проводила перед ним більше часу, ніж потрібно, дзеркало всмоктувало велику кількість її дурних соків, що були зібрані й аналізувалися. Хімічні дослідження показали, що вони дуже отруйні».

Саме цією властивістю дзеркал деякі дослідники пояснюють народне повір'я, що не рекомендує підходити до дзеркала під час нездужання. Посилаються на те, що не тільки під час хвороби, а й навіть при поганому настрої шкіра людини і повітря, яке вона видихає, виділяють отруйні речовини. Вони осідають на поверхні скла. А потім, випаровуючися, можуть завдати удару здоров'ю тих, хто буде користуватися «отруєним» дзеркалом.

Сьогодні дослідники схильні вважати, що причиною численних смертей від «дзеркала Арпо» був усе-таки не хімічний осад. Адже він легко змивається водою. Сумнівно, щоб за два з половиною століття дзеркало так жодного разу і не помили. Інша справа, якщо дзеркало могло б накопичувати, зберігати і передавати якусь інформацію. Тобто, якби воно мало пам'ять...

Адже дзеркало — це німий і найчастіше єдиний свідок того, що відбувається. Перед ним розігруються драми і трагедії, воно бачить смішне і безглузде, прекрасне і потворне... Іноді навіть замрієшся: от якби дзеркала могли продемонструвати ті незліченні картини, епізоди, що колись відбивалися в них. От якби прокрутити цю «фільму»!

Але ж бо тверезі уми знають: образи, один раз відбиті в дзеркалі, зникають безслідно, поступаючись місцем іншим. «Дзеркало, — пише у своїй книзі «Літературні дзеркала» А. Вуліс, — це сьогодення і тільки сьогодення, без минулого, без майбутнього. Дзеркало — це втілена амнезія. Це мить, що струменіє і витікає в забуття, картини, що ідуть у небуття, як вода в пісок...» Але є думка, що дзеркала насправді щось «запам'ятовують». Питання в тому, що саме вони пам'ятають?

Навряд чи дзеркала фіксують візуальні образи. Дехто вважає, що вони, як і інші предмети, можуть нести на собі своєрідний «відбиток особистості» господаря. В це вірили ще наші далекі предки. Вони були переконані, що речі, якими користується людина, немовби насичуються її думками, почуттями. Хоч як це дивно, таке повір'я знаходить своє підтвердження. Нагромадилося чимало фактів, котрі інакше як своєрідною пам'яттю речей пояснити важко.

Результати деяких експериментів свідчать про можливості збереження цієї інформації в дзеркалах. З'ясувалося, що дзеркала «пам'ятають» інформацію не менше трьох місяців. Сьогодні вчені висунули гіпотезу, що пояснює явище запису в дзеркалах ефектом локалізації в них фотонів.

Деякі автори припускають, що в дзеркалах залишають сліди і наші емоції, почуття, думки... Особливо — сильні. В цьому випадку під час хвороби, фізіологічних перебудов, сильного нервового збудження та інших стресових ситуацій організм людини активізує свою діяльність. А отже —різко зростає й інтенсивність усіх її випромінювань (біофізичних, генетичних, емоційних...), завдяки чому вони легше запам'ятовуються дзеркалом.

Добре, звичайно, коли дзеркало з покоління в покоління акумулює добрі випромінювання дружної родини. Тоді воно, як мудрий патріарх, допомагатиме і господарям, і їхнім нащадкам. Може, тому завжди поганим знаком вважалося розбити старе фамільне дзеркало.

Але, на жаль, ми частенько «заряджаємо» дзеркало інформацією негативною. Адже, якщо вдуматися, дивимося ми в нього для того, щоб відшукати і усунути недоліки. І знаходимо: зачіска не та, обличчя пом'яте, одяг почав підозріло облягати фігуру... Не можемо відразу виправити — і відходимо незадоволені. А дзеркало всі наші емоції запам'ятало, і тільки дай привід — поверне їх з лишком...

Це приватна думка, компетентність якої можна поставити під сумнів. З іншого боку, є сенс уважніше прислухатися й до деяких порад досвідчених психологів і косметологів. Зокрема: рідше дивитися в дзеркало, коли ми хворі чи перевтомлені, в жодному разі не лаяти себе перед дзеркалом — «скривджене», воно «пригадає» все. Втім, є й приємні рекомендації: підходити до дзеркала з посмішкою, а перед тим як відійти від нього, ще раз посміхнутися і побажати собі успіхів. «Посилена» і «повернута» дзеркалом позитивна програма допоможе зняти стрес, піднести настрій, налаштувати на удачу. Адже, згідно з численними теоріями, ми закладаємо в дзеркало програму, а воно програмує нас...

Інакше кажучи, ми самі, нехай навіть і за допомогою додаткового предмета, «програмуємо» свою долю. Нам залишається тільки відкинути все погане і задати собі правильну програму. Спробуйте. У вас обов'язково вийде!

Олег ДЕНИСОВ. ▼

КАЛЕНДАР

Переяслав, синьйори!..

Ми дожили до ювілею Переяславської ради. Указ Президента про відзначення 350-річчя цієї події здійняв небабияку бучу. Наша інтелігенція, почувши про указ, на диво спритно злізла з печі й заворушилася. У Переяславському педуніверситеті відбувся «круглий стіл», за його підсумками видано книжку «Переяславська рада: історичне значення та політичні наслідки». В телепрограмі «Подвійний доказ» тему Переяслава цікаво обговорено з участю першокласних наших інтелектуалів, зокрема, Наталі Яковенко, Віктора Горобця, Вадима Скуратівського. А найпотужнішу справу зробило видавництво «Смолоскип» — видало 5-тисячним накладом майже 900-сторінкову книжку «Переяславська рада 1654 року», яка теж широко обговорювалася.

Вона складається з двох частин. У першій — наукові дослідження Переяславської проблеми XIX—XX століть, зокрема, Михайла Грушевського, Михайла Драгоманова, В'ячеслава Липинського, Дмитра Донцова, Олександра Оглобліна. У другій частині проблему Переяслава розглянуто крізь призму української, російської, польської та англомовної історіографії. Вміщено й кілька цікавих сучасних досліджень, зокрема, Віктора Горобця, Тараса Чухліба, Ярослава Федорука.

Книжка, отже, наукова. У обивателя своє ставлення до таких книжок: ага, тепер дозволено, от і пишуть. Іноді цей обиватель має рацію. Але тут йому варто прочитати бодай статтю М. Брайчевського «Приєднання чи возз'єднання?» і конспект закритого обговорення цієї статті в Інституті історії 1974 року — коли ще не було «дозволено». Цікаве читання! Брайчевський блискуче розвінчав переяславський міф, посилаючись тільки на цитати з Леніна (а на кого ще було можна?). Але й досі це читається як взірець!

Цю книжку варто читати хоча б для того, щоб заспокоїти національні комплекси, що звично формулюються так: чому Хмельницький промахнувся 1654 року і чому ми були тоді такі дурні?! Ще Тарас Шевченко лаяв за це нас і «п'яного Богдана». Але книжка дає не один привід для того, щоб втішитися якраз на тверезу голову.

Тут чітко розділено Переяслав як факт і Переяслав — як міф, що виник потім. «Автор переяславської угоди не був автором переяславського міфу!» — пише Липинський. Отже, не Богдан придумав «споконвічну мрію нашого народу возз'єднатися з народом російським». Богдан лиш лякав Швецію й Польщу союзом з Москвою. А Москва сама так боялась поляків, що довелося силою втягувати її в союз. 1651 року московський посол умовляв гетьмана миритися з паном своїм, королем польським! Тоді Богдан, як пише очевидець, «зірвався, хотячи дати послові царському по пиці, ледве Шумейко, полковник чернігівський, встиг вхопити гетьмана в обійми».

То чи були ми дурні? Швидше, легковажні. Бо, вважає Липинський, «щоб груба й дика Москва могла колинебудь зайняти на Україні місце європейської, блискучої своєю культурою і привабливої «раєм шляхетським» Польщі — така смішна на ті часи думка ні одному політикові українському не могла прийти навіть в голову».

Це тішить душу. Але є читачі, яким треба не емоцій, а юридичних підстав. Такі читачі знайдуть у книзі поживу: юридичні аспекти Переяслава розглянуто досконально, й виходить, що ми давно нікому нічого не винні. Та й Козацька рада не ратифікувала ту угоду! Це знімає провину і з Богдана, і з цілої нації.

...Он стільки клопоту наробив колись один малий Переяслав! Втім, чому — «малий»? Книга добре показує, що у переяславський процес були так чи інакше втягнуті Кромвель, Людовік XIV, Карл X, Австрія, Іспанія — весь тодішній Євросоюз! Якби цю книжку почитав, скажімо, Романо Проді, то неодмінно вигукнув би: «Ти ба, ми колись вирішували наші європейські проблеми ціною України! Минуло 350 літ, а ми не змінилися. Ах, синьйори!..»

Віталій ЖЕЖЕРА.

Фото Євгена КОЛЕСНИКА (УНІАН).

Андрій Кузьменко:
«Життям треба бавитись»

КЛУБ ЗНАМЕНИТОСТЕЙ

«Негри люблять молоко», «Бультер'єр», «Танець пінгвіна», «Коралі», «Технофайт»... Неоромантична група «Скрябін» була і залишається в Україні однією з найекстравагантніших. Її тексти — справжня революція. Шалено-навіжене серце «Скрябіна» — народний улюбленець, височенний патлатий Кузьма. Андрій Кузьменко народився у Львівській області. З дитинства був «козирним чуваком». Мріяв стати водієм сміттєвоза, бо це «романтично». Створив панк-гурт «Цепная реакция». За освітою — лікар-невропатолог. На перших курсах інституту ховав під медичним чепчиком ірокез. 1989 року Рой, Шура і Кузьма заснували групу «Скрябін».

Андрій захоплюється велосипедами і авто. Любить їздити з шаленою швидкістю, слухаючи кльовий польський музон. «Інакше, — каже, — можу і врізатись». Забобонний, ходить і плює через ліве плече. Понад усе в житті любить свою дочку Барбару. Мріє «виселити всіх придурків на безлюдний острів», а ще — зустрітися з прибульцями.

— Знаєш, Андрію, дехто каже, що в нас у країні є шоу, але нема бізнесу, а хтось — навпаки. Яка твоя думка з цього приводу?

— Насправді, думаю, з нашим шоу-бізнесом усе в порядку. І сьогодні він здатен конкурувати не тільки з російською, а й із західною естрадою. Візьмімо, наприклад, «Океан Ельзи». Спочатку була дуже копітка робота з підготовки проекту, потім — надзвичайно сильний мас-медійний влив інформації в ринок. І все: вони — популярні. А коли тебе знають величезні маси людей, звичайно, зростає відсоток тих, кому ти цікавий, кому подобаєшся, хто буде ходити на твої концерти і купувати диски. Так само зараз і у випадку з Русланою. Раніше її матеріал цікавив лише деякі верстви населення, а тепер, коли вона змогла підготувати справді якісний проект, маємо зовсім інший результат. З цього приводу я хотів би кілька важливих речей закинути нашій молоді, яка починає співати: люди, не можна показувати напівфабрикати! Доводьте матеріал до такого стану, щоб він був чогось вартий, щоб його цікаво було засвітити. Не обов'язково одразу писати цілі альбоми. Можна зробити одну пісню, попрацювати над нею, довести всім, що вона таки сильна.

— А як ти починав? Знаю, що перші кроки група «Скрябін» робила в Новояворівську...

— Так. Але ми все робили неправильно, бо не знали правил гри, просто дивилися на Польщу і вважали, що таланту та ентузіазму достатньо. Все було на рівні дружніх стосунків: десь колеги розкрутили, десь колеги запросили... Так і жили. Ми нікому не довіряли, думали, що продюсери, які пропонували контракти й роботу, хочуть нас задурити. Зрозуміли все пізніше.

— Сленг залишився вашою фішкою...

— Так, звичайно! Вакарчук співає літературною, а ми — сленгом. Я так борюся за те, щоб українська не перетворилася на другу латинську, на мертву.

...Ми граємо те, що граємо, тащимось від своєї музики і даруємо її людям. Жодних «запредєльних» мрій у нас нема. Коли людина щось таке собі малює, то часто розчаровується і депресує. Треба бавитись життям.

— А тепер — твої побажання на новий рік усім нам.

— Культурна ситуація в нашій країні змінюється на краще. І це — класна тенденція. Тим людям, які хочуть пов'язати своє життя з музикою, хочу побажати, щоб 2004 рік став до них прихильним. Бо талантів багато, але більшість із них невідомі. Користуючись нагодою, всіх читачів вітаю з Новим роком і Різдвом Христовим, бажаю їм любові та хорошої музики!

Бесіду вела Дарія ГОРСЬКА.
Фото з архіву гурту «Скрябін».

Від Бессарабки до «рулетки»–2. Гуляємо!

ТЕРИТОРІЯ НОЧІ

Кожному знайоме відчуття, коли стрибаєш у воду. Спочатку ти хочеш цього. І робиш. Потім — перехоплює подих, ти опиняєшся в іншій стихії, де залежиш від течії, від хвиль. А далі одні поспішають скоріше вибратися на сушу, другі роблять це після короткого запливу, а треті довго розкошують, відчуваючи гармонію з водою.
Новорічної ночі кожен, хто опинився в центрі Києва, відчув це знову, занурившись у галасливо-святкову людську ріку, на яку перетворився Хрещатик. Кожний став частиною цієї стихії — що вирувала, вибухала сміхом, шампанським, феєрверками. Приймала до себе геть усіх. Знайомо перехоплює подих. І далі ти вже маєш визначитися сам: бігти звідси якнайдалі, трохи побути тут і ретируватися, а чи гуляти собі на втіху цілісіньку ніч, якщо ти вже сюди потрапив. До речі, Хрещатик був просто безрозмірний — він вмістив у себе більш як 400 тисяч людей! Для порівняння — це трохи менше за населення Таллінна.

Вибух. Бризки. Вигуки «Ура!»

До ялинки пробратися годі й думати. Там місця «забивали» задовго до бою годинника. Та головне — ми її бачимо. Шум і товкотнеча підвищують тонус — тут не можна залишатися спокійним, мовчазним і тверезомислячим. Не зрозуміють і затопчуть. Тому активно пробираємося всередину юрби. Запитання «Навіщо?» у даний момент не виникає. Просто стан такий: треба. Ось компашка просить, якщо побачимо хлопця у смугастій кепці, направити його до них. Уже за тридцять секунд я не змогла б показати, де саме та компашка.

Очманілі від галасу й петард, зупиняємося. За п'ять хвилин дванадцята. Ледве встигаємо провести старий рік. Неподалік у когось з-під куртки вислизає пляшка шампанського. Вибух. Бризки. Вигуки «Ура!». Поруч репетують «З новим щастям!» за дві хвилини до дванадцятої. Інші підхоплюють. Летять корки від шампанського. У нашому секторі Новий рік настав.

Нарешті починає бити годинник. Мить, на яку чекали всі. Стоїш у натовпі, спиною до спини із зовсім незнайомими людьми, відчуваєш, як б'ється серце, чуєш (хоч як це дивно) шипіння шампанського, вдихаєш холодне святкове повітря і дивишся на небо, котре спеціально для тебе розпускається вогняними квітами.

...Цю атмосферу вуличного свята треба відчути, зануритися у вир облич, вогнів, голосів, безтурботно кричати «Ура!» і вітання тим, хто поряд, хоча вони скоріше вгадують твої слова, що розчиняються в загальному веселому гомоні, який теплою хвилею котиться Хрещатиком.

«Сюди хочеться приїхати знову»

Дуже багато приїжджих. От компанія із Сумської області прибула до Києва спеціально зустріти Новий рік:

— Ми заздалегідь збиралися. Хотілося у столиці відсвяткувати. Дуже задоволені. Весело; народу стільки! Адже в нас життя тихе, на такому глобальному святі вперше. Нафотографувалися, буде тепер про що згадати, що друзям розповісти.

Сімейка з Карпат, з Івано-Франківської області, приїхала майже тиждень тому ялинки продавати:

— В останній момент вирішили тут залишитися на Новий рік. Адже в Києві рідко буваємо, і то по роботі. Жодного разу навіть на Хрещатику не були. На базарі допізна, втомлюємося. Добре ще, чоловікова сестра тут живе, є де зупинитися, а земляки наші де попало ночують — хто в комірчині в охоронця автостоянки, а хто взагалі в машині. Тож нам дуже свята хотілося! Тіснењко, звичайно, але весело.

Перелякано-радісні хлопець із дівчиною з Вінниці обережно просуваються, притискаючись до будівлі Головпоштамту:

— Ми щойно одружилися, от і вирішили таку маленьку подорож здійснити. Відзначили тут у кафе, а тепер хотіли прогулятися, та трохи страшно — вулиця просто плине потоком людей. З приміщення спостерігати спокійніше. Але все одно гарно.

Не встигла зітхнути з полегшенням, опинившись край юрби, котра після урочистого моменту почала рухатися в різних напрямках, як почула потік лайки. На узбіччі сиділа добре напідпитку дівуля із закривавленою рукою і крила аж гай гуде хлопця, що стояв поруч, усіх його друзів і Богу духа винне, на перший погляд, дерево, під яким сиділа. З'ясувалося, вона невдало підірвала петарду, а завадили їй зробити це вдало всі названі вище особи і дерево, котре стояло у найневідповіднішому місці.

Двоє респектабельних молодиків із Москви залишили нічний клуб (де зустрічали Новий рік), щоб оглянути святковий Хрещатик:

— У вас тут так круто, ми й не сподівалися. Ми в Києві вперше. Раніше думали, що це таке собі велике село, а приїхали — отетеріли. Цивілізація! Сюди хочеться приїхати знову. Люди веселі. У нас усі кудись поспішають, чимось стурбовані. А у вас свято — таки свято!

Опісля

Зате пізнього вечора першого січня Хрещатик був тихий і спокійний, наче і не лускав учора вночі від навали людей. Тільки відповідні служби ще закінчували збирати сміття та маленькі групки тих, хто не наважився прийти вчора, мирно відзначали сьогодні.

Лише якийсь «п'яний мачо», що сидів у скорботній позі на сходинках під символом незалежності, розпитував усіх перехожих про місцеперебування своєї коханої Оксани. Довідавшись, де я працюю, він просто-таки зажадав, щоб газета допомогла знайти згубу. З'ясувалося, він приїхав з Чернігова зустрічати Новий рік і отут, саме тут, де зараз сидить, познайомився з дівчиною своєї мрії. Але на світанні в метушні і тисняві вона загубилася (а може, він?). І от тепер він сидітиме тут до останку в чеканні, бо не знає, як її знайти.

Нічого особливого в цій історії не було б — свято, зустрічі, розлуки, а може, і взагалі п'яна маячня — але наступного вечора він знову був там. Уже менш п'яний і більш спокійний. А 3 січня на тому ж таки місці (!) він зустрів кохану! Вона, й гадки ні про що не маючи, гуляла собі майданом Незалежності, але, вгледівши виснаженого «мачо», сама в пориві радості збила з ніг хлопця, котрий не встиг іще помітити свою Оксану. Добре, що обійшлося без серйозних травм. Новий рік усе-таки!

З новим щастям!

Марічка КОРМУШКІНА.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Ми дожили до ювілею Переяславської ради. Чому тоді не святкувати аналогічні (чигиринські, гадяцькі та інші) угоди про союз Козацької Держави з турком, шведом і Кримським ханством?

Місто для вільних людей

СИТУАЦІЯ

Для них воля була понад усе. Втікаючи від покріпачення, вони шукали її в таврійських степах. Неподалік зруйнованої Запорозької Січі долали на своєму шляху невелику річку, за якою вже почувалися вільними. Дух волелюбства був найбільшим скарбом втікачів, принесеним на береги тієї річки. Тому й назвали її Вільнянкою. Полиневі степи, що стугоніли колись під копитами орд, чули свистіння хижих стріл та дзенькіт шабель, ніколи не знали плуга, але це не лякало переселенців. Так народжувалося місто Вільнянськ...

Із гордістю про його історію розповідали мені вільнянці, з якими я зустрівся після їхнього звернення до нашої редакції. Проте вони аж ніяк не хотіли визнавати його містом вільних людей. Скаржилися на неправомірні дії органів місцевої влади, звинувачуючи її у своїх бідах та негараздах.

Час від часу виселяють із комунальної квартири Людмилу Яковлеву, яка проживає в ній уже 15 років. Упродовж кількох років добивається свого поновлення на роботі в школі-інтернаті Майя Никонова. Ніяк не може завершити справу із розподілом квартири Федір Садовський, який розлучився з дружиною. Тетяна Самоткан не згодна, що її корова хвора на лейкоз: якби це було так, «вже давно від неї залишилися б роги і копита». Володимира Соху не прописують у власному будинку, де проживає його сім'я...

Це лише кілька історій, у хитросплетіннях яких розібратися під силу хіба що спеціальній комісії із відповідними повноваженнями. Пригадалися слова міського голови Вільнянська Валерія Стефаненка, з яким ми колись обговорювали проблеми місцевого самоврядування: «Ніхто не прийде наводити нам порядок. Самим це треба робити. Громадою...».

На жаль, того дня Валерій Михайлович був у від'їзді. Власне, усі скарги, з якими звернулися до редакції вільнянці, мають вирішуватися у судовому порядку. Проте скаржники заявили, що їхні позови в суді не розглядаються роками, а якщо і розглядаються, позивач іноді про це навіть не здогадується. До того ж, наголошували вільнянці, після цього оскаржити рішення місцевого суду не так уже й легко.

Із цими питаннями я і прийшов до голови місцевого суду Олександра Войновського, сподіваючись, що він розставить усі крапки над «і». Пославшись на зайнятість, Олександр Леонідович сказав, що відповість на мої запитання письмово. Проте довгоочікуваного листа від нього так і не надійшло. Таке можливо — в один голос попереджали мене скаржники. Наступного дня після мого повернення із Вільнянська до корпункту редакції завітав ветеран війни, інвалід другої групи Костянтин Сушко. До Запоріжжя він приїхав із... Вільнянська.

— Із дружиною Ганною Федорівною ми живемо у власному будиночку на дві пенсії, — повідав свою історію Костянтин Іванович. — Щоправда, одну з них доводиться витрачати на ліки... Виживаємо, бо маємо пільги. А тепер Вільнянський РЕМ відмовляє нам у цих пільгах. Кажуть: «У вас два електролічильники, а треба, щоб був один...». Коли ми будували літню кухню, світло туди без лічильника не підключали, і тепер у нас справді їх два — у будинку та літній кухні.

Згодом я зателефонував Костянтину Івановичу. Слухавку взяла Ганна Федорівна. З'ясувалося, подружжя за електроенергію, спожиту в літній кухні, вже сплатило сповна (без пільг). Довелося заплатити ще й електрикам. Тепер у пенсіонерів один електролічильник. І одна образа, яку вони ще довго пам'ятатимуть.

...Фасад будинку Вільнянської міськради прикрашає герб міста **(на знімку)**. На гербі зображено вершника на білому коні. Той вершник у леті долає блакитну стрічку річки Вільнянки, за якою — бажані воля й незалежність, обумовлені верховенством закону. Хочеться вірити, що вільнянський вершник врешті-решт досягне протилежного берега.

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

А ЯК У НИХ?

Літаком — добре, а потягом ... швидше!

Ще донедавна з банківського центру — Франкфурта-на-Майні до не менш ділового, а також промислового Кельна можна було дістатися магістраллю автомобілем за годину з лишком (це коли пощастить і не буде «пробок») або залізницею за дві з половиною години. Їхати потягом до Кельна — сама насолода: колія повторює кожен вигин Рейну, на скелястих берегах якого серед багатих виноградників збереглося чимало залишків, а то й уцілілих старовинних замків і фортець.

З вікна вагона можна помилуватися, приміром, скелею, об яку розбивалися кораблі, капітанів котрих заворожувала пісня славнозвісна Лореляй. Її впродовж кількох століть не оспівував хіба що найлінивіший поет. Саме в цьому місці закінчується чудова шестигодинна туристська подорож теплоходом по Рейну, де мандрівники можуть побувати біля скульптури самої довгокосої Лореляй. До речі, вона така невиразна, і це — мало не єдине, що розчаровує на маршруті.

Але це для туристів. А от діловим людям, котрі змушені були часто їздити до обох міст, мальовничі краєвиди були не в радість, бо дорога забирала надто багато часу. Тому, щоб його заощадити, вони надавали перевагу автомобілю або літаку, що було хоч і швидше, але не зручніше.

Півтора року тому Франкфурт-на-Майні та Кельн з'єднав прокладений вздовж автобану новий залізничний маршрут, завдовжки 177 кілометрів, що по ньому курсує експрес нового покоління ICE-3, котрий розвиває швидкість 300 кілометрів на годину. Він долає дорогу за 76 хвилин — на годину швидше, ніж старою трасою. У нової магістралі підйоми та спуски часом сягають чотирьох відсотків. Справитися з ними спроможний лише ICE-3, у котрого двигуни розташовані під кузовом кожного другого вагона. Тому й тяга в нього більша, ніж в інших потягів. За півтора року регулярного сполучення його послугами скористалися майже 17 млн. пасажирів. До 2010 року їх кількість зросте на 25 млн.

Будівництво траси, котра стала найбільшим інфраструктурним проектом у післявоєнній Німеччині, коштувало шість мільярдів євро. На його розробку, погодження у багатьох інстанціях і переговори з власниками землі, по котрій мало прокладатися полотно, Deutsche Bahn — Німецька залізниця витратила 17 років. Нині потяги курсують тут кожні дві години, починаючи рух о 5 год. 30 хв., що надзвичайно зручно для ділових людей, котрі прибувають до обох міст саме до початку робочого дня. До речі, нова магістраль з'єднала не лише Рейнську та Рурську області з регіоном Рейн-Майн, а й європейські столиці Амстердам, Брюссель, Лондон, Париж, з одного боку, й Південною Німеччиною, Південною і Південно-Східною Європою, з другого. Щоправда, квитки на цей експрес дорожчі, ніж на інші швидкісні потяги — 100 євро туди й назад. Утім, можна придбати місячний проїзний квиток вартістю 400 євро.

З часом такі лінії зв'яжуть й інші міста Німеччини. В найближчі 15—20 років їх кількість поетапно збільшуватиметься. Розвиваючи спорудження швидкісних трас, Німецька залізниця водночас постійно попереджує громадян про небезпеку, яка на них чатує у зв'язку з цим. Приміром, за швидкості 300 кілометрів на годину гальмівний шлях експресу становить три тисячі метрів. Потік повітря, котрий створює потяг, що рухається, має потужну засмоктуючу дію, яка відчувається вже за кілька десятків метрів від колії. Тому небезпечно перебувати навіть неподалік. Тим паче — намагатися скоротити шлях, перебігаючи через полотно. ICE-3 рухається з тактом у шість хвилин, тож шум потягу, що наближається, чутно лише в останню мить. Тому відскочити убік майже неможливо: за повної швидкості експрес щосекунди долає 83 метри. Не можна наближатися також і до ліній електропередач, напруга в яких становить 15 тисяч вольт. Перебування на відстані, ближчій ніж півтора метра, може призвести до смертельних травм. Щоправда, досі не повідомлялося, чи були вже охочі порушити ці правила.

Тим часом старою трасою до Кельна та інших міст, розташованих на ній, нині перевозять переважно вантажі. А також туристів, яких приваблюють мальовничі краєвиди за вікнами експресу, та пасажирів, котрим немає куди поспішати й вони хочуть трохи заощадити на квитку.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Франкфурт-на-Майні.

БУВАЄ

Геть з очей, геть із дому

До чого тільки не додумається людина, що не бажає ділитися своїм добром! 32-річний мешканець румунського міста Сибіу Еуджен Гроза проковтнув ключі від будинку, аби не пустити туди своєї колишньої дружини. Місцевий суд виніс постанову, де сказано, що колишнє подружжя має рівні права на спільно нажите майно і що пан Гроза зобов'язаний передати ключі своїй колишній дружині. Однак Грозі це рішення не сподобалося. Щоб не допустити колишню дружину до оселі, він установив на дверях спеціальні замки, до яких підходять тільки одні ключі, а дублікат зробити неможливо.

Тепер, щоправда, до будинку не може потрапити ніхто. Навіть сам Гроза. До того ж лікарі, котрі зробили чоловіку рентгенівський знімок, стверджують, що йому потрібна операція, інакше він помре. Але ж тоді ключі можуть потрапити до ненависної екс-дружини... Тож тепер Грозі треба розв'язати складне питання, що дорожче — ключі від квартири чи життя.

Велорикша з телефоном

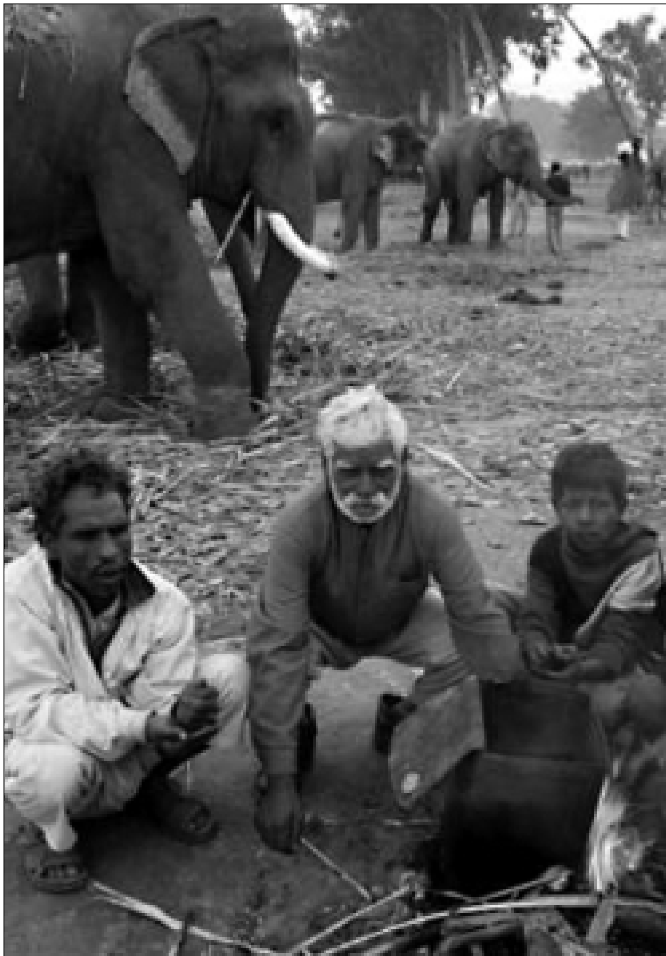

Фото АП.

Індійський оператор мобільного зв'язку компанія «Shyam Telecom» вирішила забезпечити незаможних штату Раджастан (північний захід країни) стільниковим зв'язком. А заодно дати їм додаткове джерело доходу. Так у місті Джайпур, столиці штату, з'явилися велорикші, оснащені мобільними телефонами, касовим апаратом і принтером. Рикші надають усім бажаючим послуги зв'язку й одержують 20 відсотків від вартості кожного дзвінка. Сам телефонізований велосипед коштує 75 тисяч рупій (1641 долар США).

Після нововведення доходи компанії виросли пропорційно попиту на її послуги. Кількість «мобільних» рикш у столиці Раджастану вже наближається до двох сотень. Завдяки нововведенню у них з'явилося неабияке, за індійськими мірками, джерело доходу. Крім традиційної плати за перевезення пасажирів, за місяць «телефонізований» рикша одержує від шести до дев'яти тисяч рупій (приблизно 131—197 доларів США). На таку суму можна прогодувати родину з п'яти осіб, і, якщо піднатужитися, заощадити на теплий одяг. Нині температура в центральних і північних штатах Індії знизилася до семи градусів тепла, тож утеплитися не завадить.

На знімку: погоничі слонів гріються біля багаття і мріють про новий велосипед.

СТОРІНКАМИ СУДОВИХ СПРАВ

Спокуса

Найбільш незахищені і вразливі в нашій державі — люди похилого віку. На їхню долю випали лихоліття голодомору, фашистське нашестя, повоєнна розруха. Втратили здоров'я, заощадження в банках, напівголодні, напівводягнені. Про їхнє жалюгідне становище йдеться чи не в кожному листі до редакції «Голосу України». Але і в них, виявляється, можна теж красти...

За три роки на посаді начальника відділення поштового зв'язку одного з районів Дніпропетровської дирекції Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта» Катерина Стеблинська роботу вивчила добре, проблем не мала жодних ні зі співробітниками, ні з клієнтами. А більшість їх — пенсіонери, малозабезпечені чи матері-одиночки.

Традиційно після робочого дня усі відомості і кошти — невиплачені та отримані як абонплата за радіо, телефон, телебачення — працівники відділення віддавали на зберігання начальникові. А гроші, як відомо, велика спокуса. Піддалась їй і Катерина Петрівна. Достеменно знаючи, що один з одержувачів пенсії уже кілька днів, як помер, вона розписалася за нього у відомості й отримала 74,70 гривні. Наступного місяця покійний збагатив її ще на 90 гривень.

З часом почали коїтися дивні речі: прийшовши по пенсію, старенькі виявляли, що гроші вони вже отримали. І довести, що то не так, було неможливо: у графі стояв власноручний підпис. Люди почали скаржитися начальникові відділення зв'язку, тобто самій же Катерині Петрівні. А пропадали не лише пенсії. Кудись дівалися грошові перекази, абонентська плата за радіо і телефони, допомога на дітей.

Щоб загладити скарги і не дати їм розповсюджуватися далі, начальник відділення запрошувала скаржників до свого кабінету і видавала їм заборговані пенсії, перекази. Щасливчики отримували свої кошти і щиро дякували добрій жінці, навіть не підозрюючи, що ці гроші нею ж «позичені» в іншого клієнта.

Варто зазначити, що Катерина Стеблинська — жінка поважного віку і невдовзі теж мала поповнити армію пенсіонерів. Але навіть така обставина її не зупиняла перед тим, що вона чинила.

У судовій справі лише перелік отриманих грошей шляхом підробки підписів займає 43 сторінки. Суми різні: від 2 гривень 47 копійок (абонплата за радіо) до 1 тисячі 580 гривень (зарплата працівників відділення зв'язку), всього 259 епізодів. З жовтня 2000-го по червень 2001 року, за неповних дев'ять місяців, Стеблинська вкрала 45 тисяч 504 гривні 76 копійок.

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

Остаточно заплутавшись, вона потім придумала, що одного разу з її кабінету хтось невідомий викрав 23 тисячі гривень. Про випадок боялася, мовляв, розповідати, щоб не втратити роботу, позичила у знайомих під відсотки необхідну суму. Оскільки віддавати треба було вже 30 тисяч, вона й придумала такий спосіб повернення боргу.

Під час обшуку в її кабінеті виявлено стос паперів, на яких були зазначені суми і прізвища тих, у кого вона брала гроші. Можливо, вона й справді якимсь чином сподівалася виплутатися з тенет боргів, у які потрапила.

Та коштів, котрі надходили в касу відділення для видачі пенсій, допомоги, переказів, не вистачало для погашення недостачі, а позичити велику суму не було в кого.

У червні, після численних скарг громадян, у відділення нагрянула позачергова перевірка з міського вузла зв'язку, яка виявила недостачу в 19 тисяч 252 гривні 47 копійок. Тут Стеблинська добровільно видала ревізорам списки громадян, які не отримували пенсії, перекази, матеріальну допомогу, відомості на зарплату співробітників без підписів.

Розслідуванням зайнялися компетентні органи, справу передали до суду. Заводський районний суд Дніпродзержинська засудив Стеблинську Катерину Петрівну на чотири роки позбавлення волі (умовно) без права три роки обіймати посади, пов'язані з матеріальною відповідальністю.

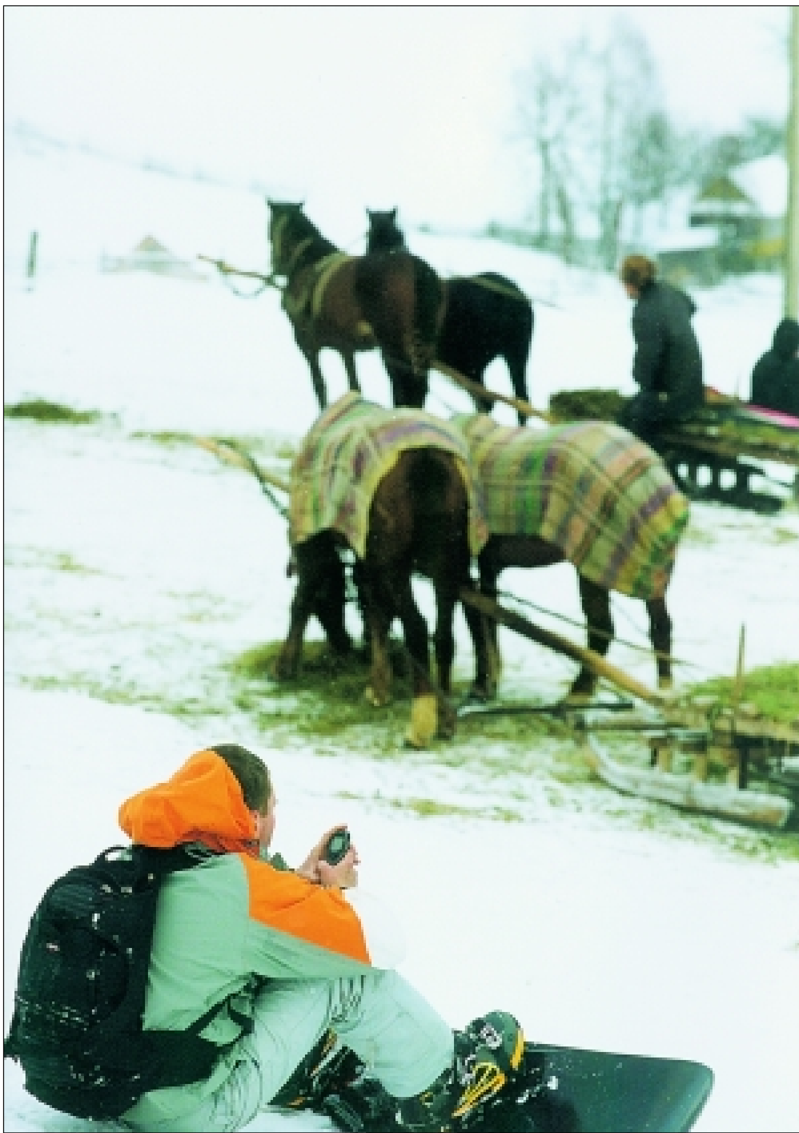
Дніпропетровський апеляційний суд за апеляцією прокурора призначив Стеблинській чотири роки позбавлення волі з конфіскацією усього майна, без права два роки обіймати посади, пов'язані з матеріальною відповідальністю.

Але крапку ставити рано: під час чергового розгляду справи Верховним Судом України за апеляцією Стеблинської виявлено ряд помилок, допущених Апеляційним судом, вирок... скасовано, а справу повернуто на повторний розгляд.

Від автора. **За характером роботи журналістам часто доводиться спілкуватися з поштовиками. Це люди працьовиті, чесні і найбільшою мірою розуміють відповідальність, яка лягла на них. Адже поштові відділення сьогодні — це єдиний зв'язок з навколишнім світом. Особливо в глибинці, де доводиться поєднувати роботу листоноші з обов'язками сестри милосердя, а керівникам відділень бути банківськими працівниками, комірниками, продавцями. Не хочу, щоб через одну паршиву вівцю найменша тінь підозри падала на когось із них.**

Марія ДАВИДЕНКО.

P. S. **В інтересах слідства ім'я та прізвище «героїні» змінено.**

Гірськолижна Мекка

(Початок на 1-й стор.).

Останніми роками Закарпаття «обростає» приватними кемпінгами, готелями та мережиться гірськолижними витягами й трасами. І все-таки лідерами залишаються обласне підприємство «Закарпаттурист» та оздоровниці краю.

Із дванадцяти туристичних баз обласного підприємства «Закарпаттурист» три розташовано в гірському Воловецькому районі. Це лікувально-оздоровчі комплекси «Плай» у Воловці, «Форель» у Ждиневі та «Пікуй» у Біласовиці. Снігу тут не бракує ніколи. А нині зима насипала білого стільки, що його возять на гірськолижні траси навіть у сусідній Свалявський район. Зазначені курорти спеціалізуються на гірськолижному відпочинку. Тут обладнано витяги й траси і для асів, і для початківців. А днями за десять кілометрів від Воловця, на околиці села Пилипця Міжгірського району, став до ладу найдовший у Карпатах 1500-метровий бугельний підйомник.

Воловецька гірськолижна Мекка вабить не лише швидкісними спусками, а й неповторними срібними краєвидами гір та полонин. Тут навіть іній на смереках пухнастіший, ніж у низинах. Прикро тільки, що помилуватися ними зможе не кожен. Усі місця тут замовлено вже до кінця лютого. А на порятунок приходить приватний сектор.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Закарпатська область.

Казкові дзвоники Різдва

Особливу атмосферу у святкуванні Різдва на Західній Україні створюють вертепи. Зазвичай ще задовго до свята молодь збирається разом, щоб обговорити сценарій, вивчити пісень, придумати костюми. І вже на Святий вечір на сільських вулицях можна зустріти гамірливу юрбу, перевдягнену в яскраві шати. Ці люди в кожну домівку несуть радісну звістку — Христос народився! На завершення театралізованого дійства господарям обов'язково бажають всіляких благ. А ось у Топільниці Старосамбірського району на Львівщині мандрує одразу три вертепи — один просто не встиг би завітати в усі оселі гірського села.

На жаль, привітати вдома вертеп пощастить не кожному львів'янину. Зате мешканці обласного центру можуть зарядитися святковим настроєм просто на центральній площі міста. У переддень Різдва тут встановлено традиційного дідуха заввишки 3,5 метра. Тож казковий настрій не омине жодного.

Фото Укрінформу та УНІАН.

Україна олімпійська: 1952—2004

Перед Іграми у збірній СРСР розгорілася гостра боротьба між дворазовою олімпійською і триразовою чемпіонкою світу ленінградкою Людмилою Пінаєвою та одеситкою Юлією Рябчинською. Пінаєвій було 36, а українці — 25, обидві вже встигли стати мамами, але повернулися у великий спорт.

ІМЕНА

Юлія РЯБЧИНСЬКА

Досьє «Голосу України»

Юлія РЯБЧИНСЬКА, олімпійська чемпіонка на байдарці-одиночці на дистанції 500 м. Мюнхен, 1972 р. Чемпіонка світу, СРСР.

Обидві — стовідсоткові кандидатки до збірної олімпійської команди. А все впиралося в одне: хто сидітиме в одиночці, а кому виступати в парі з харків'янкою Катериною Куришко (до речі, вона також стала чемпіонкою). Здавалося б, новачку, а Рябчинська вперше потрапила до олімпійської команди, змагатися в двійці простіше і надійніше, тим паче що тут радянський екіпаж вважався явним фаворитом. Пінаєва і психологічно була, на думку тренерів, надійніша, чого не скажеш про Юлю. У Рябчинської зриви, як вважали тренери збірної, траплялися нерідко, хоча Антоніна Середіна, що взялася опікувати українку, твердила інше. «Та справа просто в характері Юлі, і програє вона не від браку майстерності, а просто від божевільного бажання перемагати!».

Рябчинська прийшла у спорт пізно, у 17 років. Жила вона у Вінниці, неподалік Південного Бугу, де влітку можна було зустріти півміста. Але, хоч як дивно, вода не дуже приваблювала дівчину, і навіть слава землячки Марії Гавриш, яка ще 1952-го стала першою радянською плавчихою, призером Ігор, не надто хвилювала. Але одного разу Юля спробувала сісти в байдарку — вертляве, норовисте суденце — і відчула якесь незвідане відчуття польоту-не польоту, а начебто плину над водою.

Через кілька років Рябчинська стала чемпіонкою СРСР серед молодих веслярів. Її примітили, почали викликати на збори. Намагалися посадити у двійку, але українка затято відмовлялася, чим нажила собі недоброзичливців серед московського начальства, яке не дуже любило «самостійників». Її кумиром була Пінаєва, яку мріяла обіграти. А тут ще й її техніка просто дратувала керівників збірної. «Я хочу гребти дуже швидко, а моя техніка нікому не подобається. Ну чому?» — не раз і не два запитувала вона тренера.

Середіна торопіла, їй самій інколи ставало гірко, що в техніці Юлі не було й натяку на ультрасучасні віяння. І хтозна, чи вдалося б Рябчинській зберегти свою самобутність, а отже, і стати чемпіонкою Олімпійських ігор, якби вона не була така вперта та тверда...

Дуель двох спортсменок напередодні Мюнхена вилилися в суперництво, яке вимагало від них цілковитої самовіддачі. Нерозумно, вважали багато хто, так викладатися, сили потрібно берегти до головних стартів. У Румунії на озері Снагов Рябчинська випереджає Пінаєву, в Угорщині вона розправляється з однією із претенденток на медалі — з Пфефер, а потім на міжнародних змаганнях у Данії ставить остаточну крапку в їхній суперечці з ленінградкою. Тренерська рада віддає Рябчинській одиночку.

Те, що побачила в Мюнхені, вразило її в саме серце, і вона зрозуміла: все, зроблене нею до Олімпійських ігор — тренування і старти, поразки і перемоги, — тільки бліда подоба того, що потрібно було здійснити на каналі Фельдмохінг. Вона зустрічала знайомих спортсменок, але це були вони і не вони. В їхніх поводженні, манері тримати себе, у тім, як вони виносили човни, як брали в руки весла, як гребли, було щось, що сповнило їх новим, небаченим досі змістом. Юля зрозуміла: Олімпійські ігри — найвищий іспит духу, котрий лише може випасти на долю спортсмена, який багато років, а часом і десятиліть іде до мети. (Слава Богу, тоді дух корисливості і допінги ще не перемогли чесну і безкомпромісну боротьбу, котру заповідав П'єр де Кубертен).

До старту залишалися лічені хвилини. В елінгу № 19, відданому в розпорядження команди, було порожньо — всі побігли вболівати за Сашка Шапоренка, що також виступав на байдарці-одиночці. Антоніна Середіна, тренер молодий, сама олімпійська чемпіонка, не могла знайти слів для напутньої поради. Так і сиділи мовчки доти, доки здалеку не долинули гучні крики глядачів. І за хвилину вже знали — Шапоренко здійснив свою мрію і переміг в одиночці. (Якщо пам'ятаєте, в Мехіко Олександр програв — недобре пожартувало високогір'я.)

Середіна так і не сказала слів, котрі мали заспокоїти і надихнути ученицю — просто не знайшла їх. Рябчинська, непевно ступаючи, немов хиткою, готовою от-от провалитися, доріжкою, пішла слідом за тренером. Сіла у човен і, заспокоюючися, відчула, як м'яко подалася вода, осіла, й одразу підхопила байдарку. Весло здалося пушинкою.

Рябчинська не зірвала старт, хоча і рвонула так, немов хотіла випередити звук зашумілої води, що полетів уперед. Вона майже нічого не бачила крізь іскристу стіну, потоки заливали обличчя. Українка вирвалася вперед, і трибуни шалено підтримували її, захоплені її сміливістю, красою рухів. Юля не бачила своїх суперниць — виходить, вона перша, лідер! Це відкриття додало сил і водночас ніби заколисувало, заспокоюючи перенапружені м'язи. Через галас, вигуки, свистання і гуркіт труб вона не одразу почула удари чужого весла. А Середіна кричала: «Юля-я!». Та тут і єрихонську трубу не почуєш! Фініш був поруч, але поруч з'явилася і голландка Мієке Яапіс, яка швидко скорочувала розрив. Ці останні метри були такі довгі, що, згадуючи їх пізніше, Юля так і не могла точно сказати Середіній, як вона ПРИБОРКАЛА їх. Але в цьому і є квінтесенція спортивної боротьби, коли в людини немов відкривається джерело невичерпної сили, заради якого і варто роками випробовувати себе і мучити тренуваннями і стартами...

Єдине, що Юля сказала — запитала Антоніну Середіну, коли вони відірвалися одна від одної: «Що ж тепер я буду робити? Перемогла... Як же тепер? Адже буде важче, чемпіонка...».

Через чотири місяці, 13 (!) січня 1973 року, починаючи новий сезон, олімпійська чемпіонка Юлія Рябчинська загинула. Ніхто не бачив, як це сталося, а гірська річка, що летить до моря, назавжди сховала свою таємницю...

Ігор ЗАСЄДА.

P. S. Нинішнього року в Одесі відбувся 29-й Меморіал Юлії Рябчинської, котрий зібрав сотні веслярів. Головний організатор меморіалу — заслужений тренер України і СРСР Геннадій Дьяченко, який свято зберігає пам'ять великої спортсменки. В Одесі створено унікальний Музей Юлії Рябчинської, благодійний фонд її імені.

Ось як потрібно берегти і примножувати славу людей, патріотів України!

На знімках: Юлія Рябчинська; у Мюнхені-72 **(зліва направо)** українці — чемпіони Ігор стрілок Яків Железняк, десятиборець Микола Авілов, Юлія Рябчинська, волейболіст Євгеній Лапинський і велосипедист Володимир Семенець.

ОГОЛОШЕННЯ

Постановою від 23.07.03 р. Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) порушив справу № 10/217б про банкрутство КП «Житлово-експлуатаційний участок № 7» м. Стаханов, вул. К. Лібкнехта, буд. 3, р/р 260044590621742 в Алчевській філії АКБ УСБ, МФО 304052, код 25363726.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Ілюшина Володимира Георгійовича, ліцензія АА № 047596, поштова адреса: м. Луганськ, містечко Щорса, буд. 23, кв. 13.

Господарським судом Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) порушено справу № 5/206Б про банкрутство ДП ВАТ «Донбасенергобуд» БМУ «Миронівськенергобуд» (84791, Донецька область, м. Дебальцеве с. м. т. Миронівський, вул. Радянська, 27, р/р 26006301636325 в Дебальцівському безбалансовому відділенні філії відділення ПІБ в м. Єнакієве, МФО 334215, код ЗКПО 00119801). З 17.10.2004 р. введено мораторій на задоволення вимог кредиторів та призначено розпорядника майна боржника-арбітражного керуючого Кондратьєву М. В. (ліцензія № 249779 від 19.10.2003 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Грюнвальдська, 11) порушено справи про банкрутство:

● ухвалою від 10.10.2003 р. у справі № Б-7/204 щодо Долинського житлового ремонтно-експлуатаційного підприємства (77500, Івано-Франківська обл., м. Долина, вул. Промислова, 5, код ЄДРПОУ 03346271, р/р 26007301369, МФО 336536). Розпорядником майна призначений Мартинюк Василь Миколайович (ліцензія АА № 250333, м. Івано-Франківськ, вул. Південний бульвар, 42/9);

● ухвалою від 01.12.2003 р. у справі № Б-15/321 щодо комунального підприємства «Івано-Франківськ водоекотехпром» (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Ботанічна, 2, код ЄДРПОУ 32360815, р/р 26008007470980 в КБ «Фінанси і кредит», МФО 336235). Розпорядником майна призначений Саєвич Микола Броніславович (ліцензія АА № 520164, 78200, м. Коломия, вул. Костомарова, 4/108).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня публікації оголошення.

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) порушив справу № 11/149 б про банкрутство Відкритого акціонерного товариство «Ровеньківське автотранспортне підприємство — 10912» (94700, Луганська обл., м. Ровеньки, вул. Тельмана, 2а, код ЕДРПОУ 3113213, р/р 26006301230245 в ПІБ м. Ровеньки, МФО 304502). Розпорядник майна Островський А. А., ліцензія АА № 250229 від 14.01.2002 р. який мешкає за адресою: 91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 2/32.

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) від 24 жовтня 2003 року у справі № 8/238 визнано банкрутом «Чорнухинський комбінат комунальних підприємств» 37100, Полтавська область, смт. Чорнухи, вул. Гоголя, 13; код ЄДРПОУ 03351415; р/р № 26004100007223 в АППБ «Аваль», смт. Чорнухи, МФО 331605) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Кірічевського Володимира Яковича (ліцензія АА № 047895 від 18.10.2001 р.; адреса: 37200, Полтавська область., м. Лохвиця, вул. Леніна, 53).

Господарським судом м. Києва 12.12.2003 р. порушено провадження у справі № 23/823-б про банкрутство ТОВ «С. К. Транс-сервіс», код 31483849, м. Київ, вул. Крейсера Аврора, 1. Розпорядником майна призначено Дяченко Сергія Вікторовича, т. 268-05-66. Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації.

Господарський суд Одеської області (65032, м. Одеса, пр. Шевченка, 4) постановою від 18 грудня 2003 р. по справі № 7/250-03-8802 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру ТОВ «МТК» (м. Одеса, вул. Катерининська, 41, код 26166407, п/р № 26004665062492 в Жовтневій філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 328038). Ліквідатором банкрута призначений Киричок С. А., ліцензія АА № 250008 від 19.11.2001 р.

Первомайська філія ТОВ «Пластик»

(Товариство з обмеженою відповідальністю) код ЗКПО 25990854 повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом 2-х місяців за тел. (05161)-3-11-78.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, б. 4) від 19.12.2003 р. по справі № 21/81 ТОВ «МТС Насіння», розташовано за адресою: Запорізька область, Бердянський район, с. Миколаївка, вул. Леніна, 33 (код ЕДРПОУ — 25217924), порушено справу про банкрутство.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Васильцова Сергія Анатолійовича (ліцензія АА № 140487), (71100, Запорізька область, м. Бердянськ, пр. Праці, 33/55).

Господарський суд Кіровоградської області (25006, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) постановою від 18.09.2003 р. по справі № 10/41 Товариство з обмеженою відповідальністю «Каскад» (с. Маловодяне, Долинського району Кіровоградської області, код ЄДРПОУ 31050088, р/р 26008301350418 в Долинському відділенні Промінвестбанку, МФО 323077) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Долинську міжрайонну державну податкову інспекцію (28500, м. Долинська, вул. Леніна, 60).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця від дня опублікування оголошення.

Господарський суд Кіровоградської області (25022, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) постановою по справі № 14/63 від 26.11.2003 р. визнав банкрутом сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Агровіта» (317231, Кіровоградська область, Бобринецький район, с. Кетрисінівка), код ЄДРПОУ 30385005, р/р 26007435101240 в ТВБВ № 435 «Укрсоцбанк», МФО 323293, і відкрив щодо банкрута ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Охінченка Сергія Михайловича, ліцензія № 047776, серія АА від 19.10.01 р., адреса для кореспонденції: 25006, м. Кіровоград, головпошта, АС 1/14, тел. (0522) 22-54-73, 24-13-83.

Господарським судом Сумської області (40003, м. Суми, вул. Рибалка, 2) порушено провадження у справі № 6/82 про банкрутство фірми «Агросоюз» (41615, Сумська обл., м. Конотоп, пр. Миру, 2, ід. код 24003476, р/р 26000301670140 в філії Відділення Промінвестбанку в м. Конотоп Сумської області, МФО 337386).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Мальованого Олександра Павловича (40030, м. Суми, вул. Кірова, 25, ліцензія серії АА № 250426 від 22.03. 2002 р.).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця від дня опублікування оголошення.

Господарським судом Сумської області (40003, м. Суми, вул. Рибалка, 2) порушено провадження у справі № 6/86 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Оріон» (41600, Сумська обл., м. Конотоп, вул. Ярмаркова, 11, ід. код 13997271, р/р 26001301670592 в філії Відділення Промінвестбанку в м. Конотоп Сумської області, МФО 337386).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Талагаєву Людмилу Сергіївну (41600, м. Конотоп, вул. Успенсько-Троїцька, 39, а/с 4, ліцензія серії АА № 250300 від 08.02.2003 р.).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця від дня опублікування оголошення.

РЕЙТИНГИ

Жінки всьому голова

Шахи. Міжнародна федерація (ФІДЕ) оприлюднила новий рейтинг-лист найкращих шахістів світу серед чоловіків та жінок станом на 1 січня 2004 року. Хоч як це прикро, але за минулий рік українські шахісти на чолі з чемпіоном світу Русланом Пономарьовим здали свої позиції. А от наші шахістки поліпшили показники.

До першої сотні у класифікації для чоловіків входять лише четверо українців. І найкраща позиція тут у Руслана Пономарьова — дев'ята.

У рейтингу жінок 14-річна українка Катерина Лахно — на сьомому місці. Окрім того, ще три українки входять до елітної когорти. Варто зазначити, що Катерина Лахно посідає другу позицію у рейтингу серед юніорок.

Рейтинг ФІДЕ. Чоловіки. 1. Гаррі Каспаров (Росія) — 2831. 2. Володимир Крамник (Росія) — 2777. 3. Вішванатан Ананд (Індія) — 2766 ...9. Руслан Пономарьов — 2722 ...13. Василь Іванчук — 2716 ...73. Олександр Мосієнко — 2623 ...99. Володимир Баклан (усі — Україна) — 2606. **Жінки.** 1. Юдіт Полгар (Угорщина) — 2728 ...7. Катерина Лахно — 2493 ...15. Наталя Жукова — 2462 ...27. Ольга Александрова — 2437 ...30. Інна Гапоненко (всі — Україна) — 2399. **Юніори.** 1. Теймур Раджабов (Азербайджан) — 2656 ...9. Андрій Волокітін — 2594 ...18. Сергій Карякін (обидва — Україна) — 2566. **Дівчата.** 1. Конеру Хампі (Індія) — 2498. 2. Катерина Лахно — 2493 ...11. Катерина Рохонян — 2377 ...13. Ганна Музичук — 2367 ...14. Наталя Здебська — 2360 ...20. Оксана Вожович (усі — Україна) — 2321.

Наш чемпіонат — не найгірший

Футбол. Національний чемпіонат України, за версією Міжнародної федерації футбольної історії і статистики (IFFHS), серед найсильніших першостей планети за підсумками 2003 року посів двадцять третє місце. Перше — в італійської Серії А. Іспанська Прімера — на другому місці, англійська Прем`єр-ліга — на третьому.

Про це йдеться в заяві, розповсюдженій штаб-квартирою IFFHS у німецькому Вісбадені. Цікаво, що українська першість у цьому списку випереджає болгарський, норвезький та австрійський чемпіонати. Російська прем'єр-ліга замикає двадцятку цього рейтингу.

Із країн колишнього СРСР до першої півсотні входить лише чемпіонат Узбекистану.

Ось який вигляд має список найсильніших національних турнірів за версією IFFHS: 1. Італія — 1180 очок. 2. Іспанія — 1107. 3. Англія — 1052. 4. Бразилія — 1026. 5. Аргентина — 882. 6. Франція — 817. 7. Німеччина — 783. 8. Нідерланди — 741,5. 9. Португалія — 709,5. 10. Шотландія — 688,5. 11. Греція — 636,5. 12. Колумбія — 634. 13. Туреччина — 612,5. 14. Чехія — 601. 15. Бельгія — 589,5. 16. Мексика — 555. 17. Перу — 544,5. 18. Чилі — 505,5. 19. Уругвай — 486. 20. Росія — 485,5... 23. Україна — 434,5.

Через кілька років Рябчинська стала чемпіонкою СРСР серед молодих веслярів

Дефіцит

— Ось що, — почав директор, коли найкмітливіший із справних, Геннадій Рябоконь, миттю з'явився на шефів виклик, — наші хлопці чудово впоралися на другому горілчаному з ремонтом котла, і їхній директор пообіцяв мені справжньої горілки до новорічного столу. Отож, візьми у касі грошей під звіт ящиків на кілька і — поганяй, зрозуміло?!..

— А що ж тут незрозумілого? — весело вигукнув агент з особливих доручень, вилітаючи з кабінету.

За годину він уже під'їздив до мурів знаного в народі заводу виняткового призначення. Ревли потужні вантажівки, вивозячи крізь ворота повні фури обожнюваної чоловіками продукції. Геннадій хутко дістався до дверей кабінету начальника збуту, аж тут довелося пригальмувати, адже двері ті зібрали чималеньку призабуту вже чергу, в якій мужньо стояли чоловіки, котрі чимось нагадували завсідників колишніх райкомівських розподільників.

Коли Рябоконь опинився по той бік дверей, на нього подивилася втомлена людина з якоюсь тугою в очах. Обмінялися контрольними словами, і Геннадій застиг у чеканні з чималою пакою купюр у руці. Пауза затягнулася, ніби начальник відділу збуту вагався — казати чи ні про щось важливе і неприємне. Нарешті, він набрався мужності й вимовив оте, карбуючи слова і ховаючи очі:

— Горілки тільки по п'ять пляшок в одні руки...

— Як?!.. — вихопилося у Рябоконя, але його зойк потонув у гуркоті моторів.

Керівник збуту підвів очі, і Геннадій узрів у них таку прірву, такий розпач, що перед Рябоконем умить подумки пролетіли, немов кадри з кіно, і ентузіазм перебудови, і ейфорія незалежності, і нездійсненні жадані реформи. І збагнув хлопець, що мабуть оце і є момент істини, і не зарадять тут ані Організація Об'єднаних Націй, ані Міжнародний валютний фонд, ані парламентська більшість. Агент з особливих доручень сором'язливо відрахував гроші, ніяково взяв пакетик і, перш ніж піти, вимовив:

— Хороше завжди в дефіциті...

— Оце тільки й лишилося тішитися тим, що є ще люди, які все розуміють, — відповів гуральник, — і зміряв Рябоконя теплим зволожнілим поглядом.

Геннадій мчав на фірму, а п'ять дорогоцінних пляшок дзеленчали, лежачи на тому місці, де зазвичай сідав шеф. Хлопець наспівував якусь пісеньку і, якби прислухатися, то можно було б розібрати її нехитрі слова:

— Ой, дефіците мій ти, дефіците: дефіцит на дефіциті і дефіцитом поганяє!

Юрій БОЛЬШАК.

ЦЬОГО ДНЯ

■ 1597 р. Народився Петро Могила, церковний та політичний діяч, просвітитель. ■ 1826 р. На Київщині спалахнуло повстання Чернігівського полку, організоване Південним товариством декабристів. ■ 1883 р. Народився російський письменник Олексій Толстой. Автор, зокрема, роману «Гіперболоїд інженера Гаріна» та повісті «Аеліта», якими започаткував радянську фантастику. ■ 1939 р. Утворено Запорізьку, Кіровоградську та Сумську області. ■ 1946 р. У Лондоні відкрилася перша сесія Генеральної Асамблеї ООН. ■ 1994 р. НАТО ухвалила програму «Партнерство заради миру».

З Новим...

Відомо: як старий рік проведеш, так з Новим... можеш розминутися.

(Сучасна усна народна творчість).

Відповідь до загадки «Всі мене чекають, а прийду — втікають» у нашій сім'ї тепер знає навіть кіт Хома. Який там дощ... Мороз! Точніше Дід Мороз. А ще точніше — отой тип, який приперся під наші двері.

Ми дружно готувалися до зустрічі Нового року: дружина чаклувала над святковими стравами, кіт доїдав під столом нишком поцуплений шматок чогось ласого, півторарічний син ніяк не міг втопити в акваріумі свій м'ячик, а я, перемикаючи телеканали, намагався уникнути осоружної реклами. Зрештою, плюнув на це безперспективне заняття і пішов відчиняти двері.

На порозі стояв Дід, як Дід. Єдине, що відразу насторожило — тверезий. Їй-бо, вже навіть спало на думку зачинити двері перед носом прибулого. Однак не встиг. Дід якось дивно посміхнувся і мляво розкрив рота для традиційного привітання.

— З Новим...

— ...ефективним засобом проти шкідливих комах, завдяки якому ви не матимете проблем аж до настання наступного року! — скоромовкою вигукнув жвавий молодик, який вигулькнув із-за спини дідугана і тикнув мені яскравий каламарчик. — Ось!

— Якого дідька? — ошелешено позадкував я.

— Правильно! — чомусь зрадів моїй репліці меткий прибулець і почав порпатися у торбі, принесеній мовчазним Дідом Морозом. — Навіть дідька зможе відмити супершампунь «Перун» за новорічними знижками.

Уперше в житті я дуже пошкодував, що тримаємо в хатньому господарстві кота, а не пса. До того ж такого, який своїм грізним виглядом змусив би швидко дременути геть оцю рекламну причепу. Тому вирішив спробувати полякати дивних гостей неіснуючою собацюрою.

— Матрос, сидіти! — заклопотано гукнув у кімнату. — Він без намордника і терпіти не може реклами. Не повірите, навіть на телевізор гарчить!

— Нехай гарчить на здоров'я, — незворушно відреагував на мою хитрість прибулий. — А поліпшити йому настрій та апетит допоможе унікальний препарат з харчовими добавками. Його в перший тиждень року реалізовуємо за півціни, — крикнув, ніби глухому.

Така настирливість таки набридла, та все ж майнула думка, що йдеться лише про невинний розіграш.

— Миколо, це ти перевдягнувся і найняв цього йолопа? — з надією в голосі звернувся до Діда Мороза, який куняв, підперши спиною стіну.

Дід позіхнув і відвернувся. Натомість заблищали очі в його рекламного напарника.

— До речі, про Миколу. Він вам не пробачить, якщо завітаєте до нього без нового сорту оковитої «Печінка Прометея». Ви навіть не уявляєте, яка це класна й корисна штука: вип'єте собі хоч відро, а печінка, як нова копійка!

Жінка ніколи не скаржилася на слух. А коли йшлося про запрошення мене до чарки, чула такі пропозиції майже за два квартали. І реагувала відповідно.

— Що ви вже тут метикуєте? — відразу з'явилася поруч і швидко взялася виправляти ситуацію. — Ану, сховай свою випивку! А ти чого дрімаєш? — накинулась на Діда Мороза. Тобі тут що — витверезник? Привітав і плентай далі!

— Яка фігура! — сплеснув руками. — Бездоганна! Як у Венери Мілоської! Однак ще привабливішою кожну жінку зробить ефективний...

... Я не встиг попередити прибулих, що почувши десь рекламу, дружина реагує на неї агресивніше і оперативніше за будь-який підрозділ швидкого реагування. Та й, на відміну від згаданої Венери, вона таки була з руками. Коротше, прибулі вискочили з нашої квартири, немов корок з пляшки.

Полегшено зачинивши за зниклими двері, ще з півгодини не наважувався вмикати телевізор, де маячать одноманітні рекламні Діди Морози зі Снігуроньками. А кіт, який ніколи не цурається голосним нявчанням прорекламувати свій апетит, мовчав, як пеньок нашої ялинки, і виліз зі свого закутка, аж коли ми нарешті всілися за святковий стіл.

Павло КУЩ.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Шлюбне оголошення

Познайомлюся з добропорядним, освіченим, інтелігентним чоловіком, бажано олігархом чи хоча б мафіозним авторитетом.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ з 12 по 19 січня 2004 року

Інформація, що вже давно у вас є, може бути дуже корисна. Можливо, зустрінете старого знайомого або коханого. У вас з'явиться можливість повернутися до проектів, розпочатих наприкінці грудня.

ОВЕН. Для розв'язання нагальних питань маєте повернутися до старих зв'язків або джерел інформації. Можете прийняти несподіване для оточуючих рішення і змінити свої плани з точністю до навпаки. Небезпека полягає в тому, що вам може не вистачити духу, тому зупинитеся на середині шляху. У вихідні зустріньтеся зі старим другом.

ТЕЛЕЦЬ. Можливо, вам усе-таки виплатять ту частину грошей, яку вчасно не виплатили. Але це не вирішить ваших проблем, пов'язаних із боргами і способами їх погашення. Давня критична ситуація потребуватиме від вас негайного рішення, мобілізуйтеся, зверніться по допомогу до керівництва. Змінивши її, ви отримаєте свободу у виборі занять і більше вільного часу для особистих справ.

БЛИЗНЮКИ. Це рідкісний період, коли можете поглянути на себе критично і змінити все, що вже не влаштовує. Пам'ятайте: щоб змінити своє життя, треба почати з себе — вам надано таку можливість. У вас з'явиться можливість переглянути і відкоригувати розпочаті ще в грудні справи щодо втілення в життя нових проектів та ідей.

РАК. Вам треба знову відстоювати здобуте раніше становище і статус. Будете переконливі, особливо, якщо використаєте свою інтуїцію і передчуття. Вашим козирем може стати виявлена вами ініціатива щодо перегляду службових обов'язків і пропозиція щодо внесення змін у ваші старі ідеї із вдосконалення праці своєї і співробітників.

ЛЕВ. Приділіть особливу увагу забутим стосункам з людьми здалеку або іноземцями, ви можете їх відновити, і вони переростуть у дружні. Можливо, вам доведеться повернутися до своїх старих творчих задумів. Вас здивує увага, з якою до них поставляться ваші партнери. Зверніть увагу на дітей, можуть постати їхні забуті проблеми.

ДІВА. Можете повернутися до обговорення з начальством або з батьками питання про отримання вами матеріальної підтримки. Якщо ви ще не почали ремонту своєї квартири або офісу, то краще тепер не починайте, відкладіть його хоча б до кінця січня. Несподівано можуть спливти ваші борги батькам або виникнути пошкодження в будинку. Цей тиждень дає змогу виправити те, що раніше було погано зроблено.

ТЕРЕЗИ. Тепер сприятливий час, щоб повторити розпочату ще в грудні рекламну кампанію або знову взяти участь у виставках і презентаціях, а також провести рекламні заходи за кордоном. Можливо, відбудеться поїздка туди, де ви були на початку грудня, — щоб самому на місці зробити висновки і внести зміни та коригування в поточні справи.

СКОРПІОН. Ситуація може скластися так, що вам доведеться звернутися по матеріальну допомогу до того, хто вам її вже надавав, щоб закінчити курс лікування. Це може бути пов'язано з тим, що частину зароблених грошей вам довелося віддати батькам або вкласти в терміновий ремонт квартири чи домашнього майна.

СТРІЛЕЦЬ. Якщо ви хочете поліпшити ваші стосунки з дружиною (чоловіком) або партнерами по бізнесу, то цього тижня у вас буде така можливість. Якщо ви недавно познайомилися з кимось і виникли ніжні почуття до цієї людини, можете з нею знову зустрітися. Використайте цей період для того, щоб зайнятися собою і своїм іміджем, спробуйте щось у собі змінити.

КОЗЕРІГ. Вас поставлять перед фактом невиконаних своїх обіцянок і зобов'язань. Щоб цього уникнути, впорядкуйте всі свої поточні, особливо паперові, справи. Зверніть увагу на ті, які ви вчасно недоробили, відклали або ще гірше — забули. Те, що відбувається тепер у вашій душі, потребує особливої уваги, ви маєте багато чого переглянути і передумати. Вже в січні відчуєте, як ваші думки матеріалізуються. Думайте і мрійте лише про хороше і реальне.

ВОДОЛІЙ. Можливо, будете в полоні приємних спогадів про минуле кохання, якщо ваші почуття живі й сильні, можете спробувати відродити ці стосунки, лише не приховуйте їх. Ви випромінюватимете шарм і чарівність. До вас знову можуть звернутися по допомогу друзі або хтось проситиме вас про заступництво. Надайте максимальну допомогу, тоді в майбутньому зможете розраховувати на вчасну підтримку, і зовсім не обов'язково, що це будуть ті самі люди.

РИБИ. Можливо, до вас в гості приїдуть батьки, вони нададуть вам матеріальну допомогу або привезуть корисні подарунки. Зможете зайнятися прикрашанням своєї оселі. Підписувати можна лише виправлені і перероблені документи про купівлю і продаж нерухомості, будь-які нові документи будуть недійсні з різних причин.

ДОШКА ПОШАНИ «КУРЕНЯ»

Без сурдоперекладача не розібратися

Олександр Дергачов, політолог:

— Янукович поряд з Азаровим виглядає Златоустом.

Від чергового:

— Немає чого насміхатися. Обоє вони розпрекрасні.

Мал. Михайла САЧКА.

Див. «Камасутру»

Дмитро Рогозін, один з лідерів блоку «Родіна»:

— Позиція стосовно вашої країни повинна бути такою, як у мене до моєї дружини, яка родом з України.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Від чергового:

— *Уточніть, будь-ласка, який номер цієї позиції?*

Спершу думай за місце...

Віктор Янукович, Прем'єр-міністр України:

— Усі міністри повинні працювати на один-єдиний результат. І коли в команді той чи інший гравець не відчуває своє місце, завжди трапляється те, що трапилося...

Від чергового:

— *І, знаєте, Вікторе Федоровичу, іншим гравцям — наука! Не думати треба, а отим своїм місцем — відчувати!*

Мал. Василия ФЛЬОРКА.

Розпорошене добро

Мал. Василия ФЛЬОРКА.

Неназваний голова політради:

— Перехід до парламентської республіки дозволить розпорошити у свідомості людей поняття доброго і злого царя.

Від чергового:

— *Заспокойтеся, за останні вісім років різниця між добром і злом у нас розпорошилася вже остаточно.*

СІМ МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Помилки прем'єрів

Деякі прем'єри вважають, що про справжній стан справ у країні їм найліпше повідають їхні радники-консультанти: академіки, доктори наук та професори. Дурниці! Найкраще справжній стан справ у країні знають бомжі, що ночують у каналізаційних колодязях.

Спорт

Триває чемпіонат з політичного орієнтування. Поки що ніяк не може зорієнтуватися велика група політичних оглядачів, бізнесменів, регіональних лідерів. Вони ні-ні та й задумуються: а раптом на майбутніх виборах переможе опозиціонер?!

Посмішка фортуни

До Книги рекордів Гіннесса занесено прізвище подружжя Сидорчуків. За три хвилини Оксана Іванівна ляснула свого благовірного сковорідкою по голові 425 разів. Щасливі чоловік і жінка отримали від спонсорів приз — велотур по Сахарі, куди вони зможуть вирушити одразу після того, як главу родини випишуть із реанімації.

Знання — сила

Статистика знає все. Цікаво лише, чи знає вона те, що вірити статистичним даним може тільки останній телепень?!

Допомога надійшла вчасно

Важкі часи нині в аграріїв: сільгосптехніка та запчастини до неї продаються за божевільними цінами, агротрейдери вичавлюють із селян усі соки. Дізнавшись про ці біди, щедрі спонсори безплатно передали міністерству сільгосполітики кілька яхт та з десяток мерсів останньої моделі.

Олександр ПЕРЛЮК.

Підсумки фотоконкурсу і його переможців «курінний» оголосить у наступному суботньому випуску.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Січень наступає — мороз людей обнімає

13 січня — Меланки, Меланії, щедрий вечір, щедра кутя. Зранку починають готувати другу обрядову кутю — щедру. (Перша кутя, багата, відзначається напередодні Різдва, 6 січня). Дівчата-підлітки бігають щедрувати, парубоцькі гурти «водять Меланку».

14 січня — Новий старий рік, Василя. На Новий рік припадає свято Василя, який вважається покровителем землеробства. Ось чому вдосвіта засівають збіжжям оселі. На Новий рік прибавляється дня на заячий скік.

Прикмети січня

■ Кільце навколо місяця — на сильний мороз.

■ Яскраві присмерки — до холоднечі.

■ Ворони розкаркалися — на мороз, а влаштували в небі хоровод — на сніг.

■ Снігур заспівав — на хуртовину.

■ Місяць яскравий — до гарної погоди, а блідий, покритий туманцем — до снігу.

Голос України

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 0311003. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»